

PERRY RHODAN
208
Kurt Brand MODŘÍ VLÁDCI
Přeložil František Fabián

1.

Byli tři a leskli se pronikavou modří. Odedávna se vznášeli nad svou planetou, ponořenou do tmavorudého světla. Létali nehlučně, i když byli tak obrovití. Objevovali se bez nějakého systému, pravidelně se vraceli jen nad Kraa, největší město jejich planety. Většinou přiletěl jen jeden z nich, ale někdy také všichni tři najednou. Pak už ale nebyl jejich let nehlučný. Přihlíželi se nad Kraa vysokou rychlostí, burácivě rozráželi vzduch a vytí vichřice, kterou působili, pronikalo do všech koutů.

Už několik hodin před jejich přiletem tmavě červená obloha vzplála nevidaným jasnem, jako by mělo všechno shořet. Tři Modré vládce ten jas neoslňoval. Viděli v pronikavém světle stejně dobře jako v naprosté tmě. Rozpoznali, co se děje o tisíc kilometrů dál nebo dole pod nimi.

Když se rozžhavila obloha a oni přiletěli nad město všichni tři, požadovali oběti, a roztržesení tvorové jim je přinášeli. Za nabídnutou oběť neděkovali. Popadli ji a odnesli.

Věděli vůbec o hrůze, kterou vyvolávají? Kdoví, jestli vůbec něco cítili. Čas je míjel beze stop, zdálo se, že jsou tu od věků a budou žít věčně. Už pradědové učili své potomky bát se Modrých vládců. Pro ty ubohé tvory to byli bozi.

Staříčkový velekněz Lamon čekal na přílet Modrých vládců. Oběti už byly vybrány a čekaly na svůj osud. Být určen jako oběť bylo pokládáno za nejvyšší vrchol života.

Lamon je volil po pečlivém výkladu snů. Předpisy stanovily, jakou formou mají být oběti Modrým vládcům nabídnuty. Lamon podrobně znal celý obřad. Nárek obětí neslyšel. Jejich zoufalství ho nedojímalo.

Kdo Lamona potkal venku ve městě, zůstal stát a zavřel oči a vydržel tak, dokud velekněz nepřešel.

Během příprav se Modří vládci vznášeli daleko odtud na obloze. Jeden druhého neviděli, přesto byli stále ve spojení.

Najednou se všichni tři zaposlouchali. Dostali zprávu zvenčí. Byla neobvyklá, ale nezastihla je nepřipravené.

Věděli, že přišla chvíle, kdy mají splnit své poslání.

Všichni pracovní roboti CRESTU II byli v činnosti. Před třemi dny dostali rozkaz odstranit všechna poškození vlnkové lodi. Škody byly mnohem větší, než se zdálo při první letmé kontrole, bylo ale možné je napravit z vlastních zdrojů.

Každé dvě hodiny podávala technická centrála, která práce řídila, šéfovi zprávu o jejich postupu. Teď už bylo vidět, že brzy bude CREST II zase schopná nasazení.

O něco hůř to vypadalo ve velké ošetrovně. Také tady se hemžili roboti a pečovali o muže, kteří utrpěli omrzliny nebo poranění.

Krátce předtím, než CREST II odstartovala a přeletěla na náhorní plošinu, kde teď spočívala, uložil Perry Rhodan lékařům, aby zraněné členy posádky všemi dostupnými prostředky zase postavili na nohy. Teď už uběhly čtyři dny, ale pořád ještě bylo na ošetrovně víc než dvě stě mužů.

Šéflékař doktor Ralf Artur mohl být na svůj tým hrdý. Už předevčírem mohl Perrymu Rhodanovi ohlásit, že nikdo z poraněných už není v nebezpečí života. Na šéfovu otázku, kdy se bude moci i ten poslední vrátit do služby, mohl odpovědět jen pokrčením ramen.

Teď za Arturem přišel doktor Breuken, jeden z jeho nejlepších chirurgů. „Vedení strojovny na nás naléhá. Máme tady jejich nejlepšího odborníka na reaktor. Je to jeden z těžkých případů. Chtějí, abychom jim ho poslali dolů aspoň na půl hodiny, aby mohl dát příkazy pracovním robotům...”

„Díky, Breukene!“ Mrzutý Šéflékař kolegu nenechal domluvit. „Vedení strojovny, říkal jste? Já to těm pánům vytmavím!”

Sáhl po interkomu a obšírně dal najevo své mínění, aniž ty na druhém konci pustil ke slovu.

Pak ale oněměl, když se náhodou podíval ke dveřím. Stál tam šéf,

Artur nevěděl, jak dlouho už tam je.

„To je všechno!“ zachrptěl Artur do mikrofonu a přerušil spojení.

Rhodan ho ode dveří naprosto klidně oslovil: „Proč se tak rozčilovat, pánové? Proč se vzájemně obviňovat? Každý tým se přece snaží vydat vše, co v něm je. Mějme pochopení, i když technické chtějí věci na pohled nemožné. Přece všichni jsme spolu v CRESTU II a všichni chceme co nejdříve vidět planetu Horor zvenčí. Breukene, jak to vypadá s odborníkem, o kterého technici tak naléhavě žádají? Mohl by jim dát pokyny alespoň interkomem. To by snad nezhoršilo jeho zdravotní stav, ne?“

Breuken zamyšleně odpověděl:

„Interkomem, pane - ano, to by šlo.“

„Tak to zařídíte, Breukene. Informujte vedoucího inženýra. Nashledanou, pánové.“

Když byli Artur a Breuken zase sami, zeptal se Šéflékař: „Breukene, proč nás taková jasná věc nenapadla?“

„To nevím. Možná proto, že nejsme Perry Rhodan. Už Kolumbus věděl, že najít nejsnazší řešení bývá nejobtížnější.“

Děla CRESTU II byla připravena k palbě. Zvětšení na panoramatické obrazovce bylo nastaveno na maximum. Velký pás pralesa u paty náhorní plošiny, na níž CREST II spočívala, se zdál být už na dosah. V malachitovém světle zelené sféry Hororu se listí lesklo sytou modrozelenou barvou. Víc než tucet mužů pozorovalo okraj lesa. Počítali s tím, že se z něj vynoří Gumové a podniknou druhý hyperfyzikální útok na CREST II. Dělostřelecká centrála dostala od Perryho Rhodana pokyn, aby hned ohlásila případný útok Guruů, ale aby nestřílela bez rozkazu.

Mezitím byla na vlajkové lodi dokončena generální kontrola. Loď byla zase připravena k akci, a už půl hodiny běžely impulzní motory.

Kapitán Cart Rudo uvažoval, proč šéf nedá příkaz ke startu. Nemohl vědět, že se Perry Rhodan radí s mutantem Wuriem Sengem.

„Šéfe, tahle šachta spojuje oba póly planety. Prochází z centrálního prostoru první, druhou a třetí sférou až k povrchu. Pokud jsem mohl zjistit, její průměr se nemění. Nenašel jsem žádné překážky.“

Mory, která byla s nimi v místnosti, se vmísila do hovoru. „Nevím, co si slibujete od těch dvou sfér nad námi. Mám nedobré tušení...”

„Mory, vždyť jsi slyšela, co Wuriu říkal. Dutina nad námi by měla vypadat podobně jako tahle zelená sféra. Musíme ovšem počítat s tím, že budeme napadeni.

„Proč mluvíte jenom o dutině nad námi? Proč nevezmete v úvahu možnost prorazit šachtou až k povrchu?" Její zelené oči svítily, když se vyzývavě dívala na oba muže.

Rhodan zavrtěl hlavou. „To by nemělo smysl, drahá. Kdyby se nám taková příležitost naskytla, jistě ji využijeme. Ale já tomu nevěřím. Pak by planeta Horror nebyla pastí na lodi. Spíš předpokládám, že někde v té obrovské rouře na nás číhá nebezpečí, které může CREST II zničit. To, co tady prožíváme, je fyzikálně nemožné. Neumíme si vysvětlit, jakým parafyzikálním vlněním Guruové nás a naši loď zchladili. Proto dám přednost tomu postupovat od jednoho poschodí k druhému. Kdo vsadí všechno na jednu kartu, obvykle prohraje."

„Samozřejmě, máš pravdu jako vždycky," řekla Mory ostře a odešla z místnosti. Wuriovi bylo trapné, že se stal svědkem rodinné hádky.

„Šéfe, je mi líto..."

Rhodan ho ale přerušil: „Nesmysl! Nechtěli jsme ještě zkontrolovat šachtu směrem k severnímu pólu?"

Sengu přikývl a soustředil se. Díky svým parafyzikálním schopnostem uviděl šachtu jako něco světle červeného, co stále kmitalo. Gigantická šachta, která vedla sto kilometrů mezi skalami, končila v prostoru, v němž bylo tmavě rudé světlo. Teď to viděl zřetelně.

Ještě jednou zkontroloval úsek, jímž chtěla CREST II uniknout ze zelené sféry. Když zase otevřel oči, podíval se na šéfa a řekl: „Nenašel jsem nic, co by pro nás bylo nebezpečné. Šéfe, myslím, že bychom se toho měli odvážit!"

„Já jsem taky pro, Wuriu. Pojd'te se mnou na můstek!"

Impulzní motory CRESTU II rázem zmlkly. Obrovská kosmická loď se zastavila.

„Zatraceně," zaklel kapitán Cart Rudo.

„Myslel jsem si to," poznamenal Rhodan. „Takže tohle ústí šachty je pro nás uzavřené. Klobouk dolů před Guruy. Riskují svůj život, aby nám svými paramentálními schopnostmi zamezili vstup. Umí někdo odhadnout, kolik jich může být?"

Musely jich být statisíce. Pod jedinečným zvětšením bylo vidět, jak stojí nehybně kolem jižního otvoru. Neuvěřitelný projev silné koncentrace!

Paramentální silové pole, hlásili specialisté a varovali před pokusem prorazit uzávěru násilím. Lakonicky ohlásili, že: loď by v tom případě mohla být zničena!

CREST II byl gigant z terkonitové oceli o průměru tisíc pět set metrů! A takový obr by se měl rozbít o hradbu vytvořenou jen duševními silami?

„Narkotizující zářiče naplno!" přikázal Rhodan dělostřelecké centrále. Její velitel major Wiffert hlásil splnění rozkazu, ale vzápětí zděšeně zvolal: „Narkotizující paprsky neúčinkují!"

„Pozoruhodné," řekl jen Perry Rhodan. „Zkusíme to v ústí na jižním pólu."

Deset kilometrů před jižním ústím se CREST II znovu zastavila. Kolem šachty stálo obrovské množství Guruů. Také tady vytvořili neviditelnou zábranu.

Rhodan mlčky studoval obraz na panoramatické obrazovce. Mezi gigantickými skalními věžemi viděl tu a tam dutiny. To mu něco připomnělo. Cestou sem od severního ústí minuli úsek podobný mohutné plástvi.

Dostal nápad a hned se zrodil plán. Přešel ke kapitánu Rudoví, který si pohodlně hověl v křesle pilota. „Poletíme zpátky stejnou cestou, jako jsme přiletěli, ale pomalu."

Loď se pohnula. Cart Rudo ji opatrně vedl mezi skalními stěnami. Rhodan pozorně sledoval panoramatickou obrazovku. Všichni se na něj dívali a snažili se uhodnout, co má v úmyslu. Nikomu nic neřekl.

Ozvala se rádiová centrála. „Pane, zachytili jsme nesrozumitelný impuls trvající asi tři vteřiny. Vyšel od jižního ústí šachty. Nejistili jsme, kterým směrem byl odvysílán."

„Co tohle má zase být?" podivil se Atlan.

Rádiová centrála se ozvala znova: „Pane, vyhodnotili jsme impuls v počítači. Podle výsledku jde o organický vysílač, složený z tisíců buněk..."

„To jsou věci," poznamenal zamýšleně Arkonidan. „Sto tisíc Guruů jako jeden vysílač. Ale koho volali?"

„To se určitě dozvíme," přikývl Rhodan. Víc neřekl a dál bedlivě sledoval měnící se obraz na panoramatické obrazovce. Čím dál víc to tu připomínalo včelí plástev.

2.

Tři Modří vládci se pomalu rozletěli. Směřovali k témuž cíli. Přitom se vzdalovali od tmavě rudé oblohy. Nepotřebovali se domlouvat o zprávě, kterou dostali. Každý z nich věděl, co má dělat.

Zastavili se ve vzduchu v rozestupech sto kilometrů. Tvořili vrcholy gigantického trojúhelníku. Zdola je bylo sotva vidět.

Hodiny ubíhaly. Modří vládci neměnili svá stanoviště. Pak se dali všichni tři najednou do pohybu. Klesli do výše dvaceti kilometrů a znovu se zastavili. Čekali. Byli si vědomi, že před nimi je velký úkol.

„Rudo, ještě zpomalte," požádal Rhodan Epsalana. „Padesát kilometrů za hodinu docela stačí."

Velitel nedal najevo údiv. Naváděl loď ručně a právě oblétal výběžek skály měřící asi deset kilometrů tak jistě, jako by CREST II byla malé letadélko a ne kosmický gigant. „Rozumím pane, padesát kilometrů za hodinu!" opakoval příkaz a zároveň snížil rychlost.

Všichni muži na můstku napjatě čekali, co. Rhodan dál udělá, a byli zklamaní, když se náhle sebral a odešel. Nikdo si nevšiml, že předtím nenápadně pokynul mutantovi Wuriovi Sengovi, aby ho následoval. Rhodan ho pozval do své kabiny a posadili se.

„Sengu, teď to záleží na vás a vašich schopnostech, jestli se nám podaří dostat se do další sféry. Při našem letu jste si jistě prohlédli krajinu pod námi. Je pokrytá celou řadou různě hlubokých dutin. Musíme najít takovou, která je dost prostorná, aby tudy mohla CREST II proletět a musí také zasahovat hluboko do stropu, aby se nám

podařilo proniknout nejméně padesát kilometrů, chápete?"

Mutant přikývl. Soustředil se a aktivoval svoje paranormální schopnosti.

Velký administrátor seděl klidně ve svém křesle a pozoroval Senga. Znal svoje mutanty a věděl, jak pracují.

Na čele zírače se zaleskly drobné kapičky potu. Bylo to znamení obrovské koncentrace. Ani Rhodan netušil, že během těchto několika minut prozkoumal Wuria několik stovek skalních prostor.

V mysli Senga se objevil bezedný prostor. Průměr jeskyně byl poměrně malý, ale hloubka značná. Sengu soustředil veškerou svoji energii na to, aby prostor prozkoumal. Čím hlouběji jeho zrak pronikal, tím těžší bylo místo správně vyhodnotit.

Jeho vnitřní pohled prozkoumával zátočiny. Na jednom místě byla jeskyně zúžená až o pět set metrů. Vnitřní zrak mutanta pronikl na konec jeskyně. Ani si neuvědomil, že tiše říká: „Hloubka sedmdesát až pětasedmdesát kilometrů. Síla skály kolem třiceti kilometrů. V pozadí vidím tmavočervené světlo..."

V tomto okamžiku otevřel oči, otřel si orosené čelo a podíval se na Velkého administrátora. Rhodan mu skočil do řeči: „Sengu, vede cesta jeskyní přímo nebo se klikatí?"

Mutant ho ubezpečil, že zákruty jsou mírné a CRESTU U nebudou vadit, pokud se pokusí do jeskyně vletět.

Rhodan se usmíval. Sengu ho tázavě pozoroval.

„Prozatím do jeskyně ještě neletíme, Wuriu. Ale musíme informovat plukovníka Ruda, aby co nejrychleji dovedl loď ke vchodu do jeskyně. Už nesmíme důstojníky na můstku dál napínat"

Oba se zvedli a vrátili se do velící kabiny bitevní lodi.

„To je ale zatracený labyrint," huboval opakovaně kapitán Cart Rudo, když za jedním skalním masivem, který obletěl, objevil množství dalších podobných překážek.

Jen muž s velmi jemným citem v rukou, jaký měl tento Epsalan, byl schopen vést obrovskou vesmírnou loď přes všechny překážky. Ostatní důstojníci pozorovali se zatajeným dechem, jak jistě proplová vesmírná loď mezi neuvěřitelnými skalnatými výběžky.

Několikrát se stalo, že manévrovací prostor lodi byl sotva třicet metrů. Než se Rudo rozhodl, že touto úžinou propluje, otázal se Rhodana, zda může rozšířit průchod střelbou z dezintegrátoru.

„Mám snad já přejmout vedení lodi?“ zeptal se ironicky Rhodan.

Epsalan se strnule napřímil a v této pozici proplul s lodí úžinou bez zaváhání a bez nárazu.

Posádka mohla poděkovat jen schopnostem Senga Wuria, že loď dosáhla svého cíle. Za posledním skalním sloupem se objevilo ústí jeskyně, které měřilo v průměru kolem sedmi kilometrů.

CREST II se vznášela na svých antigravitačních podložkách asi tisíc metrů nad černou dírou. Geologické oddělení vlajkové lodi hlásilo parametry: hloubka jeskyně 79,5 kilometru, síla stropu 32,8 kilometru, střední průměr jeskyně 2,4 kilometru rozměry stačily k tomu, aby CREST II mohla proletět asi osmdesát kilometrů.

Rhodan vrhl na Senga uznalý pohled, který mutanta uvedl do rozpaků.

Geologové hlásili, že prozkoumali i třicet kilometrů tlustou skalní stěnu. Složení ukazovalo převážně na žulu.

Rhodan jim skočil do hlášení: „Je celý komplex složen jen z horniny?“

„Ano, pane.“

„Díky!“ Rhodan přerušil spojení. Vedle něj se usmíval Arkonidan. „Perry, to je zase jeden z tvých geniálních nápadů. Guruové nám uzavrou obě únikové cesty a co uděláš ty? Ty projdeš třicetikilometrovou skalní stěnou! Doufám jenom, že další sféra není jen obrovský bazén až ke stropu naplněný vodou.“

Zírač Sengu zamítavě potřásl hlavou: „Nad tímhle stropem je prostor naplněný jen vzduchem.“

„No tak vidíš, Arkonidane...“ Rhodanovy šedé oči zářily, když se díval na svého přítele. Jeho optimismus se přenesl i na ostatní důstojníky, nálada se rychle lepšila.

„Budu hned zpátky, Atlane,“ řekl Rhodan a chtěl opustit můstek, když se rozezvučel alarm od lokátoru hmoty. Atlan a Perry se k němu rozběhli. Na zářící obrazovce viděli velký roj vozidel, který je

obkružoval. „To mohou být jen Guruové!"

„Ted' si budeme muset pospíšet a postarat se, aby nás Guruové neobtěžovali," rozhodl Rhodan. Otočil se k interkomu. „Majore Wiffertě, slyšíte mne? Zapněte si lokátor hmoty. Pokud se Guruové přiblíží na vzdálenost sto kilometrů, postarejte se, aby se blíž už nedostali!"

„Rozumím, pane! Uzavřít cestu Guruům. Můžou se spolehnout, že zažijou svůj modrý zázrak."

Perry tušil, že svoji ženu najde u myšoba Gucky ho. Měla ho ráda od okamžiku jejich prvního setkání.

„Ten maličký má pořád ještě potíže, Perry, stejně jako Gecko. Dělán si o ně starosti."

Perry její malou lest prohlédl. Chtěla ho alespoň na chvíli zdržet. S leknutím si všimla hlubokých vrásek v jeho obličejí. Tak vypadal vždycky, když stál před obtížným rozhodnutím.

„Oba myšobové se cítí špatně, říkáš? Opravdu? Nebo chce Gucky využít jen tvůj soucit a nechat se hýčkat? U něj je možné všechno," nadhodil Rhodan lehkým konverzačním tónem.

Mory hned nepochopila, že její muž žertuje a bránila oba myšoby. „Měl bys vidět, jak jsou apatičtí. Jsou vděční za každou malou pozornost."

Perry už na žádnou nemoc myšobů nevěřil.

Ve stejné chvíli řekl Gucky Geckovi: „Přichází Mory. Jde s ní Rhodan a ona mu vypráví, jak jsme nemocní. Pamatuj si, jestli budeš zase dávat najevo, jak se ti líbí Moryina péče, tak už tě nikdy s sebou na výpravu nevezmu. Nezapomeň, musíš pořád sténat!"

Gecko se také vcítil do Moryiných myšlenek. „Je to hezké, jak se nás zastává. Gucky, slibuju, dneska budu víc nemocný než ty."

„Jen to zkus, Gecko. Jestli se pokusíš dosáhnout toho, aby se Mory starala jen o tebe, tak ti to pěkně spočítám..."

Otevřely se dveře a Mory Abroová vstoupila. Oba myšobové leželi na svých lůžkách zády ke dveřím a tiše sténali. Nezdálo se, že by ji viděli.

Rhodan mezitím zamířil ke stanovišti geologů. S nimi pak šel k

střeleckým expertům. Krátce jim objasnil situaci. „Cizí vozidla ohrožují CREST II ze dvou směrů. Jsme v časové tísní. Máte jen půl hodiny na to, abyste vypočítali, z jaké výšky a jakou silou musí CREST II zaútočit paprsky z dezintegrátoru, aby prorazily třicetikilometrovou skalní stěnu a nepoškodily loď samotnou. Nezapomeňte, že příliš silná exploze by mohla vést ke zborcení tohoto skalního masívu, provrtaného jeskyněmi. Proto musíte co nejrychleji vypočítat, jakou dávku energie můžeme použít, abychom jen prorazili strop. Má někdo z vás snad lepší nápad?"

„Jak široký musí být vzniklý otvor, pane?"

„Dva a půl kilometru." Rozhovor s vědci byl ukončen. Před odchodem jim Rhodan ještě připomenul: „Pamatujte si, máte čas jen třicet minut."

První střelecký důstojník bez přestání pozoroval obrazovku. Po rozhovoru s velitelem se zavřel v centrále lokátoru hmoty a sledoval, jak se dva roje vozidel nezadržitelně blíží k hranici sto kilometrů.

Rhodanův rozkaz zastavit skupinu vozidel nebylo snadné splnit. Znemožňovaly to skalní sloupy, kterých bylo okolo lodi plno.

Rozložitý major horečně přemýšlel. Velitel se na něj spoléhá, musí najít řešení. Já to nedokážu! myslel si. Mohl bych přitom způsobit zřícení celého jeskynního masívu! Wiffert si vzpomněl na varování Carta Ruda, který je upozorňoval na paramentální schopnosti Guruů a varoval je, aby při náletu neriskovali. Copak dobrodružství, které s CRESTEM II zažívají, není samo o sobě dost velké riziko?

Najednou se zarazil. Na monitoru se objevily zcela nové údaje... Na můstku je také zpozorovali. Velitel měřícího střediska major Wiffert pochopil, že se situace pro CREST II výrazně zhoršila.

Guruové se pokusili obklíčit vlajkovou loď ze čtyř stran.

Kapitán Cart Rudo se ihned spojil s poručíkem Redhorse, velitelem stíhacího oddílu. Mohutný čejenský Indián chtěl právě opustit hangár se svými čtyřmi loděmi.

„Oukej, kapitáne, nasadím rovnou všech čtyřicet Pulců," řekl a pohládl si modravě černé vlasy.

Pro osádku můstku to byl jen rutinní zákrok. V klidu čekali na první

hlášení velitele komanda. Slyšeli, jak se velitel baví se vzdalujícím se Hendersonem. „Jak to jde, poručíku?"

„Jsme připraveni k útoku. Čekáme jenom na váš rozkaz!"

„Ještě chvíli to potrvá, končím. Haló, můstek! Tady Redhorse. Můj lokátor právě zjistil asi tři sta malých kluzáků. Připravuji obrannou akci. Končím."

Pulci pod vedením Indiána uháněly přímo směrem k čelu roje gurských vozidel. Asi deset kilometrů před čelem roje prudce zabrzdily a zahájily palbu. Vozidla Guruů byla vybavena zastaralými spalovacími motory. Čelo velké skupiny vozidel zrychlilo a snažilo se velkou rychlostí zmizet v nejbližším skalním masivu.

Pozemšťané znali svoji úlohu. Za každou cenu zabránit Guruům přiblížit se ke CRESTUII na menší vzdálenost než sto kilometrů.

Impulzní a tepelné paprsky burácely ve skalním prostoru. Prostorem se táhla rozžhavená brázda, která v několika minutách sahala od jedné skalní stěny k druhé a žár byl stále větší.

V Pulcích hučely proudové reaktory, které vyráběly energii potřebnou pro tuto náročnou akci.

Skoro čtyři kilometry široký proud roztaveného kamení byl nejenom stále širší, ale i hlubší. Přístroje v Redhorsové kabině ukazovaly, že ještě do hloubky čtyřiceti metrů je skála roztavená.

S jednou věcí měl čejenský Indián ale opravdu starost. Guruové se svými pancéřovými vozítky útočili na žhavou bariéru Stále stejnou rychlostí. Nasadili svoje paramentální schopnosti. Proud vln ochlazoval znovu a znovu tepelnou bariéru. Pokoušeli se uhasit žhnoucí magma.

Kapitán Redhorse informoval všechny ostatní Pulce. „Nevím, jaká je u vás teď situace. My se tady pokoušíme zastavit Guruy hořícím příkopem. Jednejte podle svého uvážení. Podávejte každé tři minuty zprávu. Končím!"

Na jedné straně byla malá vozidla odražena, na druhé straně se přiblížili Guruové ke žhavé překážce až na čtyři kilometry. Najednou impulzní a tepelné paprsky přestaly fungovat. Toho se kapitán Redhorse obával.

„Zkraťte délku paprsků!" poručil. Muži za přepínači okamžitě zareagovali. Úhel antén, vysílajících paprsky, se změnil. Jakmile se zářiče dostaly z oblasti parafyzikálních vln, staly se zase plně funkční.

„Změňte ohnisko!" byl další příkaz. Chrániče paprsků přestaly působit. Paprsky dezintegrátoru zasáhly Modré dno skalního dómu. Z podlahy se zvedly špinavě šedé oblaky plynu.

Normálním okem nebylo možno poznat, jak se brázda na podlaze stále víc rozšiřuje. Ale podle řevu proudových reaktorů bylo možno poznat, s jak velkou energií dezintegrátor pracuje.

Výsledek byl podle očekávání. Nový příkop vypadal, jako by byl narysován podle pravítka.

Když už byl třicet metrů široký a stejně tak hluboký, řekl kapitán: „To zatím stačí. Guruové budou muset i se svým chladícím zařízením několik hodin počkat, než se kámen trochu ochladí. Letíme zpátky ke CRESTU II."

Při cestě zpátky viděl Redhorse, že se do mateřské lodi vracejí i některé další skupiny Pulců. Ostatní hlásili, že se k nim v krátké chvíli připojí.

Nájezd gurských vozidel byl na nějaký čas zastaven.

3.

V zelené sféře vypuklo peklo.

CREST II se vznášela asi dvanáct kilometrů nad vchodem do jeskyně. Vlajková loď začala pálit ze svých dezintegrátorů. Major Cero Wiffert se ujal střelby z děl sám. I když si byl svou prací jistý, trvalo déle než

deset minut, než se vydral z ústí jeskyně strašlivý rachot. Tam, kde paprsky zasáhly skálu, se jeskyně prohloubila.

Muži na můstku se na sebe vítězoslavně dívali. Jenom velitel navigace byl výjimkou. Major Notami neviděl ani neslyšel, co se děje venku. Dělal mu starosti údaje, které docházely z lokátoru hmoty. Tvrdošíjnost Guruů, kteří se stále znovu a znovu pokoušeli prorazit kruh kolem CRESTU II, dokazovala, jak nebezpečné jsou

parafyzikální schopnosti těchto bytostí s hadí hlavou.

Příkopy žhavé lávy, které byly před několika hodinami vyhloubeny na Redhorsův povel, splnily účel jen po omezenou dobu. Pásová vozidla Guruů právě zkoušela prorazit k vlajkové lodi na jiném místě.

„Pane," zavolal Notami na velitele. „Nepřátelské svazy jsou teď asi ve vzdálenosti sto dvacet kilometrů!"

Rhodan neměl čas reagovat, protože na něj právě mluvil Icho Tolot.

Obr se už přesně informoval o hloubce jeskyně i o tloušťce skály, která jim stála v cestě. Rychle všechno přepočítal ve svém plánovacím mozku. Výsledek chtěl právě sdělit Perry Rhodanovi.

„Síla vířícího proudu nebyla dobře vypočítaná," upozorňoval. „Musí se zvýšit nejméně o dvacet procent, jinak se usadí v jeskyni miliony tun prachu. Mohlo by to CRESTUII vadit v průletu."

Rhodan se obrátil k kapitánu Cartu Rudoví a požádal ho: Rudo, zapněte projasňovač."

Rhodanův příkaz byl ihned vykonán. Obraz na panoramatické obrazovce, který byl dosud překrytý špinavými víry prachu, se najednou vyjasnil a umožnil rozeznat všechno, co se v jeskyni odehrávalo.

V nitru jeskyně musel být extrémní přetlak.

Oblaka prachu byla chrlena do volného prostoru jako z obrovského výfuku.

Tolot přiskočil k lokátoru hmoty a napjatě se zeptal: „Je něco nového?"

Enrico Notami živě gestikuloval: „Svazy Guruů, které odtáhly, se nyní přibližují z jiného směru."

„Všechny roje?" zeptal se Tolot.

„Všechny..."

Haluťan se skokem vrátil k Rhodanovi a řekl: „Energie vlečných paprsků musí být zvýšená o třicet pět procent, Rhodane. Další zvýšení docílíte, když major Wiffert ještě přesněji zkoordinuje paprsky dezintegrátoru. Jednotlivé dráhy paprsků musí ležet těsně vedle sebe. Pokud to bude dobře provedené, vlečné paprsky nejenom vytlačí všechnen prach ven, ale vyženou ho daleko od lodi. Chtěl bych vidět,

jak si potom Guruové s tou prašnou pustinou poradí."

Moudrý Haluťan tak skutečně našel možnost, jak udržet Guruy daleko od vlajkové lodi. Rhodan hned zavolal Cera Wifferta.

Ten ale protestoval: „Pane, nejdřív musím změnit stanoviště lokátorů, abych mohl paprsky dezintegrátoru lépe zkoordinovat."

Zatím co první důstojník vznášel svoji námitku, Haluťan už ve svém plánovacím mozku znovu všechno propočítával.

„Mám konečné řešení, Rhodane. Dokážeme prorazit v daleko kratším čase, než jsme předpokládali, když budou vlečné a dezintegrátorové paprsky pracovat ve střídavém intervalu osmi a dvou minut. Takový rytmus zajistí nerušený průběh prací."

Rhodan se už na nic neptal, jen zavolal na velitele bojové centrály: „Wifferte, slyšel jste?"

„Slyšel, pane. Už jsem přepnul na požadovaný rytmus. Mohu spustit osmiminutový interval?"

„Povoleno!"

Obraz na panoramatické obrazovce se během minuty změnil.

Turbulence špinavých plynů mizela v nekonečném proudu.

Ve svazku dezintegračních paprsků byla směs prachu a vzdušných vírů hnána jako velkou hadicí kolem CRESTU II, až nakonec vytvořila

kolem lodi kuželovitou tichou zónu, která byla stále jasnější. Tisíce tun prachu proletělo kolem lodi, aniž jí poškodilo a zastavilo se až asi čtyřicet kilometrů od ní..

První interval osmi minut byl u konce. Pak přišel dvouminutový interval, ve kterém měly vlečné paprsky vyčistit jeskyni od prachu.

Na můstek vstoupil Atlan a obrátil se na Rhodana.

„Přicházím z výzkumného oddělení, Perry. Naši muži tam vytvořili v neuvěřitelně krátké době nový přístroj s dvěmi funkcemi. Ukazuje jednak přesný a jasný obraz jeskyně a dvoukilometrový příkop, který vyhloubily paprsky. Přístroj ale také ukazuje s přesností pěti centimetrů, jak je ještě daleko ke klenbě prázdného prostoru další sféry."

Než mohl Rhodan odpovědět, hlásil se major Notami se

zneklidňující zprávou.

„Pane, Guruové se pokoušejí dostat se ke CRESTU II podzemní cestou!”

Rhodan přešel k lokátoru hmoty. Se znepokojením zjistil, že Guruové se už dostali do blízkosti šedesáti kilometrů. Vyčítavě se zeptal majora: „Jak to, že jste to zjistili tak pozdě?”

Major stiskl tlačítko paměťového počítače. „Pane, podívejte se, takhle to vypadalo ještě před minutou...!”

Nic! A takhle před dvěma minutami. Lokátor nic nezaznamenal!”

„Zvláštní,” zamumlal Rhodan a z jeho hlasu vymizel vyčítavý tón. Sám porovnal oba poslední záznamy. „Atlane, Tolote, prosím, podívejte se...”

Oba k němu přešli. Arkonidan pokrčil bezradně rameny. Halut'an se nepohnul. Jeho mozek už zase horečně pracoval, ale výsledkem jeho myšlenek bylo zatím jen nejasné podezření. Přesto je vyslovil: „Naši teleportéři nemohou zasáhnout. Tvrdí, že jsou přitahováni centrálním jádrem. Ukazuje se, že síla jádra je opravdu veliká. Neznáme jeho složení. Ale tahle křivka mi něco připomíná. .. Řízené ochranné pole, jehož nastavení se dá libovolně měnit...”

Rhodan mu skočil do řeči: „Nemáme ale žádné důkazy, že Guruové tuhle techniku ovládají. Víme jen, že jejich síla je především v jejich parafyzikálních schopnostech.”

„Rhodane, nechci tvrdit, že Guruové sami vyrobili tohle ochranné pole, pod jehož ochranou se mohli nepozorovaně přiblížit až sem k nám. Já jenom myslím, že tahle ochranná clona je spojená s centrálním jádrem. Není pochyb, že...”

Během jejich krátké diskuse se znovu automaticky zapnul lokátor hmoty. Rhodan vrhl rychlý pohled na zářící obrazovku: „Už není nic vidět”.

„Tak se muselo pracovní pole Guruů zase zaclonit,” řekl Arkonidan stísněně. „Tyhle hadí hlavy dělají všechno, aby nám znemožnili jejich neutěšenou sféru opustit.”

„Ještě nás nedostali! Vím, že šedesát kilometrů není velká vzdálenost. Známe rychlost, kterou se pohybují jejich pásáky. Tak

rychle, jak by si přáli, se k nám ale nedostanou. Provrtávají se k nám v hloubce několika tisíc kilometrů. Na tu hloubku spoléhám. Bude jim trvat několik hodin, než se dostanou na povrch. Do té doby mají naši muži čas všechny přístupy do jeskyně zajistit."

„Snad se to povede." Arkonidan si od Rhódanpva plánu moc nesliboval. Prostor, nad kterým se vznášeli, byl celý prostoupený jeskyněmi a bylo jisté, že Guruové si nevyberou zrovna nějaký zdaleka viditelný velký vchod. Bytostem s hadí hlavou bude stačit k průniku jen nějaká skalní škvíra. Posádka malých letadel by je klidně mohla přehlédnout.

Z výzkumného oddělení přišlo hlášení, že při změnách intervalu jde vrtání tunelu rychleji než dřív. Získal se tím čas nejméně dvanáct hodin.

„Dvanáct hodin... To tu už Guruové dávno budou!" povzdechl si Arkonidan.

Haluťan mlčky oba muže pozoroval. Báječně se navzájem doplňovali. V pesimismu Arkonidana neviděl nic negativního. Naopak, Perry Rhodana to mohlo jen pobízet k činu.

Haluťan byl spokojený. Situace se vyvíjela podle jeho chutě.

Hodina za hodinou mýjela. Paprsky dezintegrátoru hloubily mohutnou šachtu dál a dál. Stále, větší oblaka prachu vyháněly vlečné paprsky z jeskyně ven.

Inženýři a technici neměli chvíli klid. I bez rozkazu velitele měl každý pocit, že je osobně zodpovědný za to, aby vrt do dalšího patra probíhal bez závad. Spolu se speciálními roboty opakovaně kontrolovali mohutné agregáty, které zásobovaly dezintegrační děla energií. Major Hefrich byl na své muže pyšný.

Ani Cer Wiffert, velitel bojové centrály, neopouštěl svoje stanoviště. Únavu nebo ztrátu koncentrace neznal. Provedená měření ukázala, že ve vyvrtaném prostoru už neexistuje žádná překážka, na kterou by mohla vlnková loď narazit po vletu do jeskyně.

Posádka mohla poděkovat za svůj úspěch nejen velkému palubnímu počítači, ale především Haluťanovi, který třikrát přispěchal na pomoc a opravil údaje v nepřesném programování.

Lokátor energie právě vydával nové údaje. V obličejích mužů bylo vidět napětí, když sledovali první hodnoty.

Guruové v podzemí se pod ochrannou clonou přiblížili až na vzdálenost dvaceti dvou kilometrů.

Rhodan se obrátil k Atlanovi: „Atlane, nesmíme zapomínat, že proti Mistrům ostrovů jsme jenom laici...”

„...kteří ale přesto dokázali opustit systém dvojhvězdy, můj milý!" skočil mu Atlan do řeči.

„Měli jsme prostě štěstí v neštěstí. Jedné pohromě jsme ušli a do druhé jsme se dostali. Je k neuvěření, že uprostřed takové uměle vytvořené planety ještě existujeme."

V Atlanově pohledu se objevil údiv: „Znamená to, že si myslíš, že už nemáme žádnou šanci?"

„Takovou otázku jsi mi vůbec neměl pokládat, Atlane, zvláště ty ne," řekl klidně Perry. „Nesmíme pochybovat, že se jednoho dne vrátíme na rodnou planetu. Já jsem o tom pevně přesvědčený. Nemá ale smysl se teď a tady zabývat neznámou technikou, která nás zaskočila. Pokud budeme o těchto problémech diskutovat, jsme ztraceni."

„To nechápu, Perry."

„Ne? Uvědom si, že tady pracuje proti nám čas. Mistři ostrovů, kteří tuhle umělou strašnou planetu vytvořili, počítali i se zvědavostí návštěvníků. Já cítím, že teď není čas zabývat se hromaděními nových poznatků.

Mám jediné přání: rychle odtud pryč!"

„Uvědomuješ si, Perry, co nás ještě čeká?"

„Jistě, Atlane, až se provrtáme do další sféry, bude tam zase jiná léčka. Budeme muset znovu použít svůj zdravý rozum."

Z výzkumného střediska přišla zpráva, že ke vstupu do další sféry zbývá ještě 8 423 metry.

Guruové byli už jen dvacet kilometrů od vstupu do jeskyně. Začali postupovat směrem na povrch.

Kapitán Rudo vyzval poručíka Redhorse, aby okamžitě zatavil všechny viditelné otvory v okolí CRESTU II. Podle propočtu to

představovalo plochu čtyř set čtverečních kilometrů. To byla příliš velká plocha na prozkoumání během několika sekund.

Haluťan se z navigačního centra nevzdaloval. Nesmírně ho zajímalo ochranné pole Guruů. Jeho plánovací mozek prováděl komplikované výpočty, aby pochopil, na jakém principu zařízení pracuje. Po chvíli se obrátil na Rhodana: „Nasazení Pulců je zbytečné. I kdyby se podařilo utěsnit všechny otvory ve skále, Guruové se stejně dostanou na povrch."

„Tomu nerozumím," namítal Rhodan.

„Vysvětlení je snadné. Guruy bude chránit jejich ochranný štít."

„Dobrá, Tolote, zařídíme se podle toho," řekl Rhodan a vydal rozkaz: „Rudo, odvolejte ihned Redhorsovy lidi zpět!"

Napětí v centrále zase stoupalo. Jak asi dopadne tenhle závod mezi Guruy a CRESTEM II?

4.

Prastarý velekněz Lamon vzhlížel k tmavorudě svítícímu nebi. Modlil se k Modrým vládčům. Stál v atriu posvátného Čistého domu a neviděl ani neslyšel služebníky, kteří tudy procházeli za svými povinnostmi.

Když dokončil modlitbu, vydal se do Čistých místností. Bylo to patnáct pokojíků v jižním křídle domu. Byly vybaveny jen tím nejpotřebnějším a od nepaměti sloužily těm, kdo dosáhli vrcholu svého života a měli být odevzdáni Modrým vládčům. Podle starodávného ceremoniálu tady byly oběti připravovány na svou šťastnou hodinu, aby šly vstříc svému osudu s radostí.

Lamon se zastavil před mřížemi, které propouštěly světlo z atria do první místnůstky. Stál vzpřímeně a bez hnutí. Neposlouchal, co na něj volala oběť za mřížemi. Dodržoval ceremoniál. Věděl, že jeho duch je dost silný, aby změnil myšleni oběti. Obřadní předpisy to tvrdily, a co v nich stálo, to byla čistá pravda.

Začal s vymýváním ducha. Jeho rty se pohybovaly, ale žádný zvuk z nich nevycházel. Vnitřní dvůr za jeho zády se vyprázdnil. Když velekněz Lamon konal obřad, nesměl nikdo přihlížet. Kdo by to

pravidlo porušil, stal by se sám příští obětí.

Hlubokým záklonem, při kterém málem ztratil rovnováhu, ukončil Lamon omývání první oběti Modrých vládců. Pomalu se narovnal a přešel k mřížím druhé místnosti. Tak postupoval dál, a když zopakoval obřad patnáctkrát, otočil se, zatleskal a čekal na příchod svých služebníků. Přišli mlčky a ani Lamon jim nemusel žádné příkazy dávat. Všechno bylo v obřadních předpisech. Opakovalo se to tak pravidelně jako přilet a odlet Modrých vládců.

Teď šel Lamon zvolna dlouhou šerou chodbou a vyšel ven na ulici.

Kdo ho zahlédl, zůstal stát, zavřel oči a čekal, až Lamon přejde.

Velekněz netušil, jak často ho sledují pohledy plné nenávisti a bázně.

Došel k prostranství, na němž bude brzy obětováno patnáct vyvolených. Tady zůstal stát a modlil se k Modrým vládcům.

Byla to jeho povinnost. Prikazoval to ceremoniál.

Formace Modrých vládců stále ještě tvořila trojúhelník. Vznášeli se v téže výši jako před několika hodinami. Nedbali o to, co se děje dole pod nimi. Společně sledovali určitý bod na obloze. Cítili, že se tam brzy něco změní.

Svou spojenou sensibilitou o všem věděli. Věděli, že ve městě na ně čeká patnáct obětí. Věděli toho ještě mnohem víc, ale nevzrušovalo je to. Klidně a chladnokrevně čekali na okamžik, v němž splní své velké poslání.

Pulci, podléhající poručíkovi Donu Redhorsovi opět nečinně odpočívali v hangáru a posádky od nich odešly. Jen jeden z nich byl připraven k letu. Byla to Redhorsova C-II. Poručík sledoval v interkomu debatu na mušku. Radostné zprávy to nebyly.

Haluťanova předpověď se splnila. Řízené ochranné pole, umístěné tři sta metrů pod zemí, najednou změnilo svou pozici a postavilo se k povrchu v úhlu asi třiceti stupňů. Půda se roztrhla, jako když roztrhnete sklo. Jeskyně v okolí zlomu se zřítily. Všechno zahalila oblaka prachu. Ochranné pole pracovalo jako gigantický krtek, který si hravě poradil s miliony tun skály.

Guruy nebylo vidět. Zřejmě postupovali těsně za ochranným polem. „Wifferte," zavolal Rhodan do interkomu, „střílejte ze všech termálních zbraní na místo zlomu!"

„Palba zahájena!" ozvalo se z bojové centrály.

Rhodan se posadil do křesla druhého pilota. „Kapitáne, připravte se. Vletíme do jeskyně."

Kapitán Cart Rudo se na něj tázavě podíval. „Pane, nezbývá ještě provrtat čtyři kilometry?"

„Tomu zbytku se už podívá na zoubek Wiffert, až do jeskyně vletíme."

Major Enrico Notami hlásil: „Pane, naše střelba na ochranné pole neúčinkuje. Posunuje se směrem k nám. Ještě je vzdáleno sedmnáct kilometrů."

„Tak hodně štěstí, Rudo," řekl Rhodan.

„Tentokrát by se nám hodilo," odpověděl Epsalan a zapnul impulzní motory. CRESTII se vřítla do jeskyně. Major Wiffert zapnul dezintegrátory a taval zbývající skalní přepážku. Kapitán Rudo nesnížil rychlost a vedl loď těsným prostorem tak jistě, jako by byli ve volném kosmu. CREST II letěla otvorem, který předtím sama vyvrtala. Ke konci vrtu zbývalo .už jen jedenáct kilometrů! Ted' už jen tři kilometry!

„Skrz! Skrz, pane!" vykřikl vítězoslavně major Cer Wiffert.

„Už jsme venku! Podívejte to červené světlo! "Takové výkřiky se ozývaly na můstku.

Cart Rudo a Rhodan se k jáсотu nepřidali. Haluťan Icho Tolot také ne. V posledních minutách dal svému tělu ocelově tvrdou krystalovou strukturu. Ne ze strachu, tahle situace se mu ohromně líbila a byl by se nejraději hlasitě radoval, ale nezdálo se mu to vhodné s ohledem na přítomné Pozemšťany. Přesto měl tušení, že bude brzy bojovat o život. Něco se mu nelíbilo.

Bitevní loď už pronikla asi deset kilometrů do neznámého prostoru červené sféry, když Rhodan přimhouřil oči a zadíval se na určité místo na obrazovce. V téže chvíli vykřikl důstojník u radaru: „Propána, co je tohle?"

Jak mohl vědět, že právě zaměřil jednoho ze tří Modrých vládců?

Nepolekalo je, když ze země na jednom místě vyrazily zelené paprsky a zvedly miliony tun prachu. Věděli, že se to stane. A věděli, co bude dál.

Nehybně trčeli ve vzduchu a pozorovali, co se pod nebem odehrává. Nijak nereagovali na zjištění, že oni sami jsou také pozorováni.

Ani nebylo možné je přehlédnout, protože kosmická loď, na niž čekali, letěla přesně středem jejich trojúhelníku. Té lodi se týkalo jejich velké poslání.

Nebyl to těžký úkol!

Od jednoho z Modrých vládců vyšlehlo najednou široké vějířovité pole ke kulové lodi. Modrý vládce, který vějíř držel, jej bleskově sklapl, takže ho teď spojovala s kosmickou lodí jen úzká modrá dráha. Po této dráze se teď loď rozletěla přímo k Modrému vládci.

Srážka už se zdála nevyhnutelná, ale těsně před Modrým vládcem loď uhnula o šedesát stupňů a řítila se teď rostoucí rychlostí k dalšímu Modrému vládci. Ten ji převzal a opět v úhlu šedesáti stupňů ji usměrnil k třetímu. Tak loď obíhala po obvodu trojúhelníku, i když její impulzní motory pracovaly naplno ve snaze vymanit se z této dráhy.

Modří vládci nedávali najevo žádné potěšení, když si takto přihrávali velkou kouli.

5.

Když byl obraz zvětšen na maximum, viděli důstojníci CRESTU II na obrazovkách tři gigantické plošiny. Každá měla tři kilometry v průměru. Z jejich středu vyrůstala polokulovitá nástavba o průměru základny tři sta metrů a výšce sto padesát metrů.

Majora Enrica Notamiho to vyvedlo z rovnováhy: „Dobré nebe, to je neuvěřitelné, pane!”

„Jen neztratit rozvahu,” přikazoval Rhodan svým mužům, i když jeho objev tří plošin také vylekal. Otočil se k Halut'anovi a všiml si, že jeho tělo změnilo strukturu. Bleskově se obrátil ke kapitánu Rudoví: „Pryč odtud, kapitáne...!”

Ten už na rozkaz čekal. Impulzní motory CRESTU II zařvaly. Obrovská kulatá loď začala měnit směr. Nikdo nemohl říci, jak vypadá prostor, ve kterém zářilo tmavorudé světlo. Nebyl čas se rozhlédnout.

Můstek se náhle začal plnit zvláštním bledě modrým světlem.

V příštím okamžiku osádka můstku popadala jeden přes druhého, stejně jako všichni na celé lodi.

Přesto, že impulzní motory běžely na plné obrátky, byla loď strašlivou silou přitahována k jedné Modré plošině.

Vyrovnávače přetížení zavaly.

Stejně rychle jak byla loď zbržděna, teď zase zrychlila. Jen jediný člen posádky na můstku neztratil rovnováhu, Icho Tolot,

Jeho plánovací mozek už zase pracoval. Na panoramatické obrazovce viděl, jak je loď přitahována k druhé Modré plošině. Znovu došlo k obrovskému přetížení při prudkém zabrzdění. Pod úhlem šedesáti stupňů se loď řítila ke třetí plošině.

Halu'at pochopil, co kosmickou loď čeká. Bude stále rychleji přitahována a odmršťována třemi plošinami, až její konstrukce nevydrží přetížení a rozletí se.

K jeho nohám se svalilo nějaké tělo. Nebyl by to cítil, protože měl svou krystalickou podobu, ale zahlédl stín. Bleskurychle se vrátil do původní struktury. Snášet přetížení mu nedělalo potíže, byl na to zvyklý. Shýbl se a zvedl myšoba. Gucky byl při vědomí.

„Seber Rhodana a Mory, maličký, a přenes je do hangáru Pulců. Musíme opustit loď!“

Aby mu pomohl, položil Tolot vedle něj na podlahu bezvládná těla Rhodana a Mory Abroové. „Skoč, Gucky!“

V příští chvíli už se všichni tři rozplynuli. Tolotův respekt k myšobovi ještě vzrostl. Věděl, že v těchto podmínkách není teleportace nic snadného. Udivilo ho, když se Gucky hned zase objevil.

„Koho ještě?“ zapípal.

„Atlana. A už se nevracej, přijdu za tebou.“

Tolot si všiml, že Ertrusan se vzpamatoval. „Kasome, pojďte se

mnou."

Než došli k hangáru, kde stáli Pulci poručíka Redhorse, zopakovala se ještě pětkrát fáze přibrzdění, změny směru a opětného zrychlení.

„To je ďábelské," zasténal Melbar Kasom, když ho přetížení donutilo klesnout na kolena. Byl sice také zvyklý na vyšší hodnoty přetížení, ale neustálé zpomalování a zrychlování špatně snášel.

V C-11 našli poručíka Redhorse a jeho posádku. Byli v bezvědomí.

„Připoutejte všechny k sedadlům, Kasome," žádal ho Tolot. „Pokusím se dostat loď ven."

Ertrusan nevěřil že se to Haluťanovi povede, ale z posledních sil udělal, co se po něm chtělo. „Hotovo!" ohlásil.

Haluťan využil odstředivé síly, která vznikala při každé otáčce lodi, a vyrazil s Pulcem C-11 do volného prostoru. Motory Pulce přitom pracovaly naplno. Tím vzniklo takové zrychlení, že i Haluťan na několik vteřin ztratil vědomí. Když se zase probral, zjistil, že nechali tři plošiny za sebou.

Otočil se dozadu, aby zjistil, jak se vede Ertrusanovi. Přitom se dopustil závažné chyby, když nesledoval rychlý let Pulce.

„Kasome?" zavolal, ale nikdo neodpověděl. Ještě jednou se otočil. Šlo mu to pomalu, protože jeho tělo mělo krystalickou strukturu. Když se obrátil zpět k řídicímu pultu, bylo už málem pozdě.

C-11 se řítila rovnou na mohutný skalní pilíř, který se zdál sahat až k obloze. Tolotovi se ještě podařilo strhnout Pulce k levé straně, ale nárazu už nemohl zabránit.

Jeho ocelově tvrdé tělo bylo nárazem vrženo dopředu a rozbilo ovládací prvky Pulce. Přitom vzniklo krátké spojení a vypukl požár. C-11 se řítila k zemi.

Tolot viděl, že mu nezbývá než pokusit se o nouzové přistání. Motory ještě běžely. Stíhačka byla patnáct kilometrů nad zemí. Řízení hořelo, to použít nemohl. Vypnul motory, a když se loď začala zmítat, zase je zapnul. Tak se mu podařilo změnit volný pád Pulce v příkrý sestup. Obrazovka pracovala normálně. Viděl, že ve směru, kterým letí, nejsou žádné překážky.

Ještě jedenáct kilometrů!

V prostoru strojů se ozvaly exploze.

„Tolote?“ slyšel Icho Tolot silný Ertrusanův hlas. Neměl čas odpovédět. Lod' už zase přecházela do volného pádu. Icho Tolot, který se vrátil do původní podoby, bleskově zapínal a vypínal motory. Držel tak lod' v horizontální poloze. Pod ní se vytvořil vzduchový polštář, a Tolot doufal, že ji tak dovede až k zemi.

Ještě tři kilometry!

Melbar Kasom stál vedle něj.

„Město, Tolote! Tamhle je město!“ volal.

Výška sto metrů!

Impulzní motory zařvaly. Icho Tolot vsadil vše na jednu kartu. C-11 se vyrovnala těsně nad zemí.

„Kasome, otevřete východ!“ křičel Halu'an.

Sotva lod' dosedla, začal Icho Tolot podávat bezvládná těla Kasomovi, který stál venku. Oba obři pracovali jako roboti. Smrt jim šlapala na paty. V rozbité strojovně hrozily atomovým výbuchem reaktory.

„Ještě jeden!“ křičel Tolot. „Odtáhněte všechny dál odsud!“ Zmizel znovu uvnitř a za okamžik vyskočil z lodi s posledním tělem v náručí.

Odnesli těla dva kilometry od vraku a pak už jen sledovali, jak z něj šlehají výtrysky uvolněné energie.

„Co bude s GRESTEM II?“ uvažoval Melbar Kasom. „Udělali jsme dobře, když jsme posádku opustili?“

„To se brzy uvidí,“ odpověděl Halu'an. „Lod' byla bezmocná. Komu bychom pomohli, kdybychom zůstali na palubě? Nikomu! A jestli je to štěstí nebo smůla, že jsme přistáli blízko města, to se také teprve uvidí.“

Bezděčně se ohlédli k městu, jehož silueta se rýsovala v tmavorudém světle.

Velekněz Lamon stál na střeše Čistého domu v hlubokém záklonu a konal předepsané modlitby k Modrým vládcům. Očima doširoka rozevřenýma vzhlížel k obloze. Myslel na Modré vládce, kteří se co nevidět objeví všichni tři. Brzy, myslel si, zatím co jeho rty mechanicky mumlaly předepsané modlitby, už brzy přijdou.

Najednou sebou trhl. Nedoříkal modlitby do konce a zapomněl na Modré vládce, aniž si uvědomil, jakého rouhání se tím dopouští.

Viděl z nebe padat slunce. Zoufale hledal v paměti věštbu, která by mluvila o tom, že z nebe mohou padat slunce.

Slunce se řítilo rovnou na město. Lidé na ulicích je také viděli. K veleknězi doléhal jejich rozčilený křik. Slunce bylo čím dál jasnější, až bolely oči.

Jak rychle padá! A teď z něj začaly vyletovat další drobná sluníčka! Lamon dostal strach. Jistě je to nějaké znamení, které posílají Modří vládci. Ale proč o tom nic není v tradici?

Slunce přece jen nedopadlo na město. Dopadlo venku na jeho okraji. Lamon odtud viděl, jak září stále jasněji a ustavičně roste. Šlehalo z něj blesky do všech stran. Lamon stál jako přikovaný a nemohl odtrhnout oči od toho divu. Teprve když se ozval hromový rachot, rozpomněl se, že nedokončil předepsané modlitby. Dostal strach. Třeba ho Modří vládci zkoušeli a on neobstál.

Slunce se rozletělo v kaskádě plamenů na tisíc malých kousků. Lamon oslepen zavřel oči. Třásl se po celém těle. Nohy mu vypověděly službu a velekněz upadl na plochou střechu Čistého domu.

Neříkala tradice, že každého služebníka, který přeruší předepsané modlitby, zasáhne kletba Modrých vládců?

Lamon vyděšeně čekal, až na něj kletba dopadne.

Dvaadvacet lidí se dívalo na neznámé velké město. Jednadvacet jich stálo, ten dvaadvacátý seděl. Gucky byl nejslabší ze všech a nejvíc utrpěl. To mu ale nebránilo použít paranormální schopnosti.

Pokusil se telepaticky zaměřit myšlenky neznámých obyvatel města. Zachytil jen zmatený shluk. Musely jich být statisíce.

„...ale ty přece znám...“, šeptal si pro sebe.

Mory Abroová, bledší než jindy, zaslechla jeho šepot. Sehnula se k němu, objala ho jednou rukou a druhou ho drbala za krkem. Když k nim přistoupili Rhodan s Atlanem opakoval Gucky svoje podezření: „I když mně to nebudete věřit, před námi leží město Eskyů.“

„Ale ti přece žijí v zelené sféře, mrňousku!“ připomínal mu Atlan.

„A tady jsme v červené.“

„Přesto tvrdím, že v tomhle městě bydlí Eskyové," pištěl energicky Gucky.

„Dokážeš zaměřit směr myšlenek z CRESTU II ?" zeptal se Rhodan.

„Nemůžu, Perry, nedaří se mi to. Už jsem to párkrát zkoušel. Ta tři obrovská kola obklopila naši loď parafyzikálními poli, a přes ně se já nedostanu.“

„Chceš mne jen uklidnit, Gucky, nebo mne pomalu připravit na to, že je celá posádka mrtvá?" zeptal se ostře Rhodan.

Guckymu blesko v očích: „Ty si už potřebuješ odpočinout, šéfe!"

Členové posádky C-11, kteří pozorně naslouchali rozhovoru, čekali, že Velký administrátor myšoba pokárá, ale ten jenom řekl: „Promiň mi, maličký.“

„Nic se neděje, Perry. Teď je důležitější, že se musíme připravit na návštěvu Eskyů. Několik set už jich je na cestě k nám.“

„Boj?" zeptal se unaveně Perry Rhodan. Několik mužů se hned chopilo svých zbraní, jiní spustili svoje průhledné helmy na svých bojových oblecích.

„Nechtě toho," pištěl Gucky. „Proč máme Eskyje strašit. Přicházejí jenom proto, aby nás ochránili před Modrými vládci.“

„Před Modrými vládci? ...kdo to proboha je, Gucky?" chtěl vědět Rhodan.

„Ty tři obrovský kola, veliteli. Eskyové z nich mají panický strach. Oh a ještě tohle..." Guckyho zaujala zřejmě zvláštní myšlenka.

„Mezi Eskyi je nějaký blázen, Perry! Jmenuje se Lamon. Myslí si, že nás Modrým vládcům obětuje.“

„Oběť, která bude vydána Modrým vládcům? To myslíš ty kruhové plošiny?" ptal se nevěřícně Rhodan.

„Ten Lamon v nich vidí bohy. Chce nás pozvat jako své hosty a pak nás obětovat..."

„Maličký, tady něco nesouhlasí," vmísil se Atlan do rozhovoru. „Neříkal jsi, že se k nám blíží návštěvníci, kteří nás chtějí chránit před Modrými vládci?"

„Jistě, Atlane. Ostatní Eskyové přicházejí z toho důvodu, ale Lamon má jiný plán. Já...”

Od města se blížil zvláštní hluk. Byl pořád hlasitější. Na tmavorudém nebi se objevil tmavý bod, stále se zvětšoval, až se ukázalo letadlo, které se nápadně podobalo prvním aeroplánům vyrobeným na Zemi.

„Pane, blíží se tanky!" zakřičel Redhorse, který se svými muži zajišťoval bezpečnost malé skupiny.

„Nechtě je přijet! I ti Eskyové v letadle jsou neškodní. Dobré nebe, je to rachotina, ale ten Eskya je na ni pyšný," ujistňoval své přátele Gucky.

Letadlo nad nimi kroužilo s rachotem a bručením. Od města se ozýval další hluk. Malá terénní vlna, porostlá rudými keříky, jim zakrývala výhled.

Redhorse, který stál na vyvýšenině, zavolał: „Přijíždí osm tanků... Takové rachotící příšery jsem ještě neviděl."

Někteří mužové se chopili svých zbraní, nevěřili moc na mírumilovnost Eskyů.

Také kapitán Redhorse měl zbraň připravenou, ale nevytáhl ji. Pozorně se díval směrem k městu. Objevilo se masivní vozidlo na mnoha kovových kolech, s rachotem a kvílením se pohybovalo vpřed a zůstalo stát asi dvacet metrů před Pozemšťany.

Na levé straně se otevřela dvířka a vystoupila bytost velmi podobná člověku, ale bez hlavy. Za ní vystoupili ještě další tři, všechny stejně velké. Dvoumetroví obři bez hlavy!

Měli plochá ramena, dvě ruce a nohy jako lidé. Kůže byla hrubá, zbarvená do hnědočervena.

„Pane, oni mají obličej uprostřed hrudi," upozornil Rhodana Ertrusan, ale mylil se.

První Esky zvedl svoji žabí hlavu, kterou měl na metr dlouhém, jako ruka silném chapadle. Hlava velká jako fotbalový míč se zvedla asi do výšky třičtvrtě metru, otočila se o sto osmdesát stupňů a začala mluvit.

Gucky se vcítil do Eskyových myšlenek a sděloval je Rhodanovi.

Eskeye se ptal svých společníků, jestli má hned jít k cizincům, nebo počkat, až přijedou ostatní vozidla.

„Ti jsou ale oškliví," poznamenal myšob. Soustředil všechny svoje telepatické schopnosti a ubezpečil Eskeye, že se nikoho nemusí bát.

Eskeyové zůstali zaraženě stát a znovu vystrčili svoje hlavy. Rozhlíželi se kolem sebe, prohlíželi si obličeje cizinců a pak s jistotou zamířili ke Guckymu. Ten je telepaticky nasměroval na Perryho Rhodana.

Blížily se další tanky. Gucky vyskočil a po krátké telepatické zprávě se usadil na střeše čtvrtého vozidla. Zjistil totiž, že právě v něm jede Lamon.

Perry Rhodan se svými částečnými telepatickými schopnostmi u Eskeyů neuspěl. Gucky musel dělat prostředníka.

První čtyři Eskeyové už ztratili svoji původní plachost. Nevadilo jim, že takové malé stvoření dokáže číst jejich myšlenky a předává je dál.

Když dal Rhodan rozkaz, aby všichni nastoupili do tanků, divil se velekněž Lamon, proč žádný cizinec nechtěl jet s ním, i když je zval. Malého chlupatého tvora s rozplesklým ocasem si nevšímal. Gucky ho ale úkosem sledoval a zašklebil se, když Lamon chvatně nastoupil do svého vozidla, jako by ho čerti honili.

Rhodanovi to neušlo.

„Co jsi tomu starému provedl, Gucky?"

„Perry, radši to nechtěj vědět! Zkrátka jsem tomu prohnanému Lamonovi telepaticky řekl, jaký je mizera."

„A vyjádřil jsi to asi trochu drasticky, co?"

„Tak nějak, Perry. Ale neměli bychom nastoupit? Už jsme poslední!"

Tanky se kodrcaly zpátky k městu. Haluťan, který jel s Rhodanem, Atlanem a myšobem, požádal Guckyho, aby se znovu pokusil o telepatické spojení s posádkou CRESTU II.

Gucky se soustředil, ale pak zavrtěl hlavou a řekl: „Pořád ještě se k nim nemůžu dostat. Není to dobré znamení? Kdyby byli všichni mrtví, byla by taková zábrana zbytečná, ne?"

„Doufejme, že máš pravdu," řekl Arkonidan.

6.

Město Kraa, ležící před vstupem do gigantického skalního dómu, mělo určitě několik milionů obyvatel. Pozemšťané toho sice ještě moc neviděli, ale už první dojem ukazoval, že město je založeno velkoryse.

Když rachotící tanky zastavily a hosté mohli vystoupit, rozhlíželi se kolem sebe s údivem.

Museli se nacházet hluboko pod zemí, ve velké jeskyni, kterou zřejmě vybudovali Mistři ostrovů, když tvořili planetu Horror.

Gucky signalizoval Rhodanovi Eskyové říkají, že nás zde Modří vládci nemohou vidět. O tomhle místě nikdo neví, ani Lamon.

„Proč nám tihle lidé pomáhají, Gucky?“

Musel chvíli počkat, než mu myšob odpověděl. Zatím se rozhlížel kolem sebe. Asi osmdesát metrů nad ním se klenul strop. Prostor ve skále měřil několik kilometrů, značná byla i jeho délka.

Při průjezdu městem viděli mnoho domů, několik podobných bylo i tady. Několikapatrové budovy byly při zemi široce založené, do výšky se zužovaly, až byly uzavřené jako skořepina.

Gucky se znovu telepaticky ohlásil Rhodanovi.

Všichni Eskyové až na posádku čtvrtého tanku, kde byl také Lamon, ztratili blízké příbuzné, kteří byli obětováni Modrým vládcům. Ted věří, že dokážeme, aby se ten hrozný zvyk zrušil. Představují si, že jsme mocnější než Modří vládci.

Perry by si o tom byl rád promluvil s Atlanem a s Halut'anem, ale Eskyové je vyzvali, aby je následovali. Šli periferií mezi neudržovanými domy, které působily chmurným dojmem.

Perry, sděloval telepaticky myšob, teď nás vedou k Eskyovi, kterému říkají Loorn. Jestli dobře rozumím, vede Loorn odbojové hnutí, které chce svrhnout dynastii velekněze Lamona. Máme jim s tím pomoci. To je radosti. Ten Loorn vypadá na pěkného rabiáta.

Vstoupili do jedné z budov. Husím pochodem stoupali po schodišti. Čekali, že dojdou ke dveřím nějaké místnosti, ale místo toho před sebou uviděli ulici rovnou jako šňůra. Ulici blokovalo asi padesát Eskyů. Drželi v rukou masivní zbraně, které vypadaly jako neohrabané samopaly.

Žádný strach! signalizoval Gucky.

Jenom se tak divoce tváří.

Rhodan informoval ostatní. Vedle něj šla jeho žena Mory Abroová a těsně za ní Ertrusan Melbar Kasom. Melbar se nedůvěřivě díval na ozbrojené Eskyje a svíral v dlaních svůj těžký paprskomet. Cítil se zodpovědný za bezpečí Rhodanovy ženy. Také Haluťan se stále rozhlížel na všechny strany.

Ulice, po které šli, byla jen slabě osvětlená. Domy do ní shlížely s něhou výhrůžkou. Najednou zaplály světlomety a osvětlily průčelí domu, který měl jen jeden vchod a žádné okno. Eskyové se zastavili před dveřmi a naznačovali Pozemšťanům, že mají vstoupit.

Širokou chodbou se dostali do velké místnosti. Byla prázdná. Její kamenná podlaha se mírně svažovala ke středu, kde svítila oválná mísa. Rozestavili se kolem ní a s napětím čekali, co bude dál.

Mísa se otevřela a v otvoru se objevila postava Eskyho. Jeho oděv ve slabém osvětlení zářil. Hlava na dlouhém chapadle se otáčela na všechny strany. Pozemšťané za sebou uslyšeli kroky.

Pozor, Perry, přicházejí naši hlídači. Je jich put tuctu. Nevím, na co myslí, nedává to smysl. Ale pozor na Loorna. Ten má něco za lubem!

Gucky dokázal, že není zbytečně považován za specialistu USO. Brzy přišel na to, že Loorn má velkou telepatickou sílu a pokouší se číst jeho myšlenky. Proti Guckyho parasilám ale neměl šanci. Ostatních šest strážců ho také nerušilo.

Ticho ve slabě osvětlené místnosti bylo tíživé. Loorn stál v nejnižším bodě oválné mísy a jeho hlava se pomalu otáčela ze strany na stranu.

„Oukej!“ zakřičel Gucky do ticha, i když věděl, že Loom mu nerozumí. „Teď si chceme popovídat my! Víme, jaký máš plán. Chceš nás omámit a pak vyměnit za patnáct obětí, které mají dostat Modří vládci. Je to pěkná lumpárna! Perry, Loorn sní o tom, že jsme schopni Modré vládce zničit, pokud se dostaneme na jejich stanici.“

Loorn prokázal velké sebeovládání. Nevydal ze sebe ani hlásku, když ho Gucky silou své telekineze zvedl a nechal vznášet u stropu.

Strážci nechápali, co se to před jejich očima děje. Zasmušile hleděli

žabíma očima na Pozemšťany.

Gucky si telepaticky vyměnil myšlenky s Perry Rhodanem. Ukázalo se, že Loornovy úmysly nebyly podlé. Dva jeho bratři byli obětováni Modrým vládcům. Strážci sami byli také obětmi kultu Modrých vládců, byli zbaveni vlastní vůle v celách Čistého domu.

Pozemšťané se dozvěděli, že za čtyřicet hodin nastane v červené sféře epocha rudého světla. Potom přijdou Modří vládci s hromy a blesky na Kraa a budou vyžadovat své oběti.

„Spusť Looma zase k zemi, Gucky!“ poručil Rhodan.

Esky lehce klesal na své původní místo. Rhodan se pokusil sám s ním navázat telepaticky kontakt a tentokrát se mu to podařilo. Řekl jedinou větu: Loorne, rádi pomůžeme, pokud to dokážeme.

Když tohle ve svých myšlenkách pronesl, vzpomněl si na CREST II a její posádku. Žije ještě někdo z nich?

Tři automatické stanice nepřehlédly útěk malé letadlové lodi. Neušel jim ani pád a následná atomová exploze.

Stanice si pohrávaly s vlajkovou lodí jako s míčem. Modří vládci pozorovali, že jsou cizí myšlenkové impulsy stále slabší a slabší, čím větší rychlostí loď kroužila.

Zachytili slabý parafyzikální pokus o kontakt. Jejich měřidla vypočítala místo, odkud pokus o dorozumění vyšel. Tak zjistili, že posádka malé lodi nezahynula.

"Všechny tyto poznatky byly zaznamenány a Modří vládci dostali příkaz ihned vyřešit úlohu. Měli od Mistrů ostrovů úkol nejenom ovládnout rudý prostor na planetě Horor, ale také jej chránit před všemi vetřelci.

Stanice věděly, že jsou na Eskyích závislé. Bez zdravé živé buněčné tkáně nemohly existovat. Jejich stvořitelé neměli žádné slitování.

Eskyové se podle Mistrů ostrovů dopustili těžkého zločinu. A museli za své provinění věčně pykat. Každých čtyřicet hodin požadovali Modří vládci pět Eskyů. Jen tak mohla organická centrála přílivem živé hmoty pracovat na plné obrátky. Když jim oběti nebyly vydány, vzali si je sami.

Čas obětí se blížil. Ted' museli Modří vládci ještě splnit svoji hlavní

úlohu.

CREST II se točila jako velký tenisový míč od stanice ke stanici. Nepřetržitě bylo zaznamenáváno měření mentální aktivity na lodi. Teprve po dalších třech otočkách zůstávalo měření mentální aktivity na nule. Rozhodující úkol byl splněn.

Pyšná vlajková loď CREST II, zahalená do zeleného pole, které paralyzovalo všechny funkce lodi, pomalu klesala k zemi. Několik milionů tun vážící koule pod sebou drtila skály na prach.

Magnetické pole kolem CRESTU II tisklo loď k zemi. Tři Modří vládci opustili svoje pozice a odpluli různými směry.

Jedna automatická stanice ale zamířila směrem na město Kraa.

Lamon meditoval.

Mamě prosil Modrého vládce, aby mu naznačili, co má dál dělat. Najednou se mu zdálo, že slyší hlasy. Probral se ze svého zamyšlení a rozhlédl se po svém chudě zařízeném pokoji, ve kterém prožil většinu dní svého života.

„Jsem skutečně takový, jak mě nazývá ten hlas? Jsem skutečně zločinec, kterým všichni opovrhují?“

Lamon vzpomínal na svého nejstaršího syna, který jednoho dne zdědí jeho úřad. Měl by odstoupit a předat svoji moc už nyní?

„Dejte mi znamení, Modří vládci! Dejte mi znamení!“ prosil.

Jeho chapadlo zvedalo jeho hlavu do výše. Žabí oči pozorovaly tmavorudé nebe.

Vzpomínal na slunce, které viděl padat k zemi a ze kterého vystoupili cizinci.

Cizinci!

V mozku starce začaly divoce vířit myšlenky. Jeden z těch cizinců se mu musel dostat do myšlenek. Slyšel pořád ten hlas, který ho obviňoval. Je to vůbec možné? Nikdy se s něčím takovým nesetkal.

Stál u okna a díval se na nebe. Vtom to uviděl! Jeden ze tří Modrých vládců se blíží ke Kraa!

Lamon se otočil a rychle utíkal po schodech do Čistého domu. Tam viděl Modrého vládce vznášet se nad Kraa.

„Zázrak!“ šeptal si. Pozoroval, jak se velký disk pomalu snáší ke

středu města.

Zachvátila ho nejistota. Proč přicházejí Modří vládci tak brzy? Chtějí snad už teď svoji oběť? Pak ho napadlo, že hledají cizince. Ty cizince, kteří jeho - sluhu Modrých vládců uráželi. Teď už věděl, co má dělat.

Znovu se vrátil ke svému původnímu plánu. Musí cizince co nejrychleji najít, zmocnit se jich a předat je jako oběť Modrým vládcům.

Vyběhl z Čistého domu a pospíchal ke čtyřem městským místodržícím. Začal je seznamovat se svým plánem, ale zarazil ho hluk. Vyděšeně zvedl hlavu. Uviděl přicházet jednoho z nepřátelských cizinců a vedle něj malou chlupatou bytost, která ho pozorovala pronikavými očima.

Lamon na cizince ukázal a žádal místodržící, aby zasáhli. Citoval přitom pasáže z tradičních předpisů. Čtyři místodržící ale nereagovali. Dokonce dovolili, aby si Rhodan a Gucky k nim přisedli. To Lamona ještě více rozčílilo. Začal vyhrožovat pomstou Modrých vládců.

Najednou zalapal po vzduchu a začal nesrozumitelně drmolit. Nějaký hlas v jeho hlavě říkal: Lamone, tyhle oběti ti zatrhnem, a ty půjdeš do penze.

Gucky klidně pozoroval panickou hrůzu starého velekněze.

Lamone, tvoji služebníci ti nepomohou. Brzy je všechny pochyťá Loorn se svými přáteli.

Lamon poslouchal ten hlas a začal pochybovat o svém zdravém rozumu. Hněvivě oslovil čtyři místodržící: „Proč tohle trpíte? Jak můžete snášet takové rouhání?”

Místo nich mu odpověděl Esky, který právě vešel do místnosti: „Lamone, ty sám se rouháš, když chceš oklamat Modré vládce a podstrčit jim místo vyvolených obětí patnáct cizinců.”

„Loorn!” vykřikl Lamon a zoufale se podíval na čtyři místodržící. „Loom stojí před vámi, a vy nevoláte stráže, aby zatkly toho odpadlíka?”

Loorn se postavil před něj. „Lamone, brzy uvidíš, jak se cizinci sami dobrovolně vydávají tvým modrým d'áblům. Ty už nemáš právo

rozhodovat o životě a smrti! Oběti, které jsi určil ty, už moje strážě vysvobozují z Čistého domu."

Lamon zmlkl. Ozval se Gucky. „Perry, nezdá se ti, že se venku nějak rozjasnilo?"

Rhodan se podíval k oknu. Nastalo období, kdy si Modří vládci přicházejí pro oběti. Tmavě rudá obloha zesvětlela. Perry vstal.

„Gucky, řekni Loornovi a místodržícím, že musíme jít splnit svůj slib."

Myšob to Eskyům telepaticky sdělil. V té chvíli měl pocit, že ho někdo telepaticky zaměřil. Loorn to nebyl. Gucky se soustředil a zjistil, odkud parafyzikální kontakt vyšel.

Vyslídila ho automatická stanice nad Kraa!

7.

Perry Rhodan hned pochopil, v jakém jsou nebezpečí. Šlo o vteřiny. Odněkud se sem řtila automatická stanice. Mohutný kotouč rozrážel vzduch. Hukot a vytí stále sílilo. Eskyové v ulicích se zastavovali a vyděšeně vzhlíželi k obloze.

Gucky objal Perryho Rhodana, soustředil se a skočil. Teleportoval jen několik kilometrů daleko a přistáli na nějakém dvoře. Stanice se snažila Guckyho ovládnout. Trpěl silnými bolestmi, ale přesto se přiměl k druhému skoku. Teprve třetím skokem se dostali do Loornovy skryše v jeskyni, kde byli v bezpečí před Modrými vládci. Tam už je vítala Mory Abroová, Halu'an i Melbar Kasom.

Rhodan hned svolal poradu. Guckyho držel v náručí.

„Co je mu?" ptala se Mory Abroová s účastí v hlase.

„Je strašlivě vyčerpaný, Mory. Zachránil mě před automatickou stanicí, která nás vyslídila."

Gucky najednou ožil. „Musím se vrátit. Loorn se se mnou snaží telepaticky spojit. Tím na sebe pošve tu zatracenou stanicí!"

Rhodan ho nestačil zadržet. Najednou před sebou napřahoval prázdné ruce, Gucky se teleportoval. Nespokojeně řekl: „To je sebevražda! On si prostě dělá co chce!" Uvědomoval si ale, že by na Guckyho místě nejednal jinak. Pokračoval v poradě.

„Za dvě hodiny přiletí nad město všechny tři stanice a každá přijme pět Eskyů. Se čtyřmi městskými místodržícími a s Loornem jsme dohodli, že místo Eskyů nastoupí patnáct našich lidí. Potřebuji dobrovolníky, ale říkám rovnou, že tu půjde o krk. Kdo se hlásí?“

Zvedli ruku všichni. Nikdo nechtěl zůstat stranou.

Vzduch se zachvěl. Gucky přinesl Loorna. Esky nechápal, co se s ním děje.

Myšob se spokojeně usídlil v náruči Mory Abroové. „Musel jsem dělat spoustu krátkých skoků, Perry. Ta věc krouží nad městem a vyvolává silné tlakové vlny. Jestli to tak půjde dál, bude to voda na Lamonův mlýn.“

„Gucky, řekl jsi Loomovi, aby nepoužíval své telepatické schopnosti?“

„Už to ví. Teď se budeme s Eskyi domlouvat jen posunky.“

Nakonec vyrazili na cestu do města všichni. Mory nechtěla zůstat v bezpečí jeskyně. Jeli v rozhrkaných Eskyiských tancích.

Do příchodu tří Modrých vládců chyběla sotva hodina, když se dostali na dvůr za domem čtyř místodržících. Loornovy strážce odehnaly každého Esky, který nebyl zasvěcen do plánu, a postaraly se, aby se Pozemšťané dostali do domu nepozorovaně.

Nikdo se nestaral o Lamonovy protesty, když si patnáct dobrovolníků navlékalo roucha obětí. Dovední řemeslníci jim vyrobili na ramena lehké konstrukce, aby roucho zakrylo hlavu. Pozemšťané tak byli na první pohled k nerozeznání od Eskyů.

Obloha nad Kraa se rozzářila. Mistři ostrovů záměrně použili tento efekt jako přípravu na příchod Modrých vládců. Prostí Eskyové v tom museli vidět božské znamení. Žádný div, že automatické stanice byly uctívány jako bozi.

Patnáct převlečených Pozemšťanů se vydalo na velké prostranství. Jeho střed byl prázdný, po okrajích se tísnily tisíce Eskyů, kteří se přišli podívat na smutné divadlo.

Tři skupinky po pěti obětech se postavily na předepsaná místa. Měly být přebírány na palubu stanic postupně. V první skupině byl Rhodan, Gucky, Tolot a dva nižší důstojníci.

Atlan, dvojhlavý mutant Gorašin a Melbar Kasom byli v druhé skupině. Poručík Don Redhorse vybral do své skupiny nejlepší muže. V této skupině nebyl žádný mutant a byla tedy nejvíc ohrožená. Když Perry poručíka Redhorse na tuto okolnost upozornil, zněla jeho odpověď jednoduše: „Však vy nás z toho dostanete, veliteli.“

Nebe bylo v jednom ohni, když čekali na příchod Modrých vládců. V látce si udělali otvory pro oči a pod rouchem měli oblečený skafandr. V rukou drželi svoje zbraně.

Loorn jim popsal, jak si mají počínat, až se objeví Modří vládci. Lamon musí svým obětem před předáním dát uklidňující prostředek, aby nekladly odpor. Zazněly dva mocné údery, které hlásily příchod Modrých vládců. Gucky, který se díval vzhůru k nebi, viděl, jak se stanice, která se vznášela nad Kraa, odpoutala a vystoupila o několik tisíc metrů výš.

Krátce nato to z výšky zarachotilo a druhý a třetí automatický obr se snesl nad město.

Magnetické okovy přidržovaly CREST II ke skalnaté půdě.

Byly silnější než všechny impulzní motory lodi dohromady, ale bylo to právě jen magnetické pole. Nemělo možnosti kontroly a nedovedlo předávat zprávy automatickým stanicím. Tak se stalo, že zůstalo bez povšimnutí, když v obrovské kouli nastal pohyb.

Pohybovali se roboti, které předtím jako všechny přístroje vypořel energetický zásah tří Modrých vládců. Ožilo jich jen několik. Navenek se nelišili od ostatních robotů, ale měli zcela odlišnou konstrukci. Byly to nejnovější pokusné exempláře s bio-pozitronickým mozkiem. Ten nyní po několika hodinách nečinnosti procitl. Roboti se rozhlédli svým zabudovaným systémem čidel a zjistili, v jakém chaotickém stavu loď je. Jejich logické obvody jim řekly, že jejich prvořadým úkolem je uvést znovu v činnost ostatní roboty. Teprve potom se budou moci postarat o lidi.

Sotva byli aktivováni zdravotničtí roboti na ošetřovně, dali se do práce. Začali vyšetřovat první lidi v bezvědomí. U všech stanovili stejnou příčinu mdlob a zjistili, že jsou v krajním nebezpečí. Byli aktivováni i záložní roboti a vydali se do všech oddělení lodi. Všude

našli týž obraz, těla ležící bezvládně na podlaze.

Procitla také armáda robotů mechaniků. Jejich vedoucí, speciálně naprogramovaní roboti, kteří v nouzových situacích přebírali vedení, rozhodli vyčkat a loď zatím nechat v nečinnosti. Bylo to opravdu v dané chvíli to nejrozumnější. Mechanici zkoušeli a opravovali všechny agregáty, ale žádný nezapnuli. Vyměňovali vyhořelé absorbery přetlaku, opravovali reaktory na výrobu proudu a tisíce jiných strojů, které se poškodily, když si Modří vládci pohrávali s lodí jako s míčem.

Těžké kroky robotů duněly v nitru lodi. Pracovali v kabinách, halách, ve skladištích, v hangárech a centrálách, ale nejdůležitější činnost vykonávali na ošetřovně. Už se probudili první lékaři, těžce zmožení vysokým přetlakem, při němž upadli do bezvědomí. Vstříkli si injekce s povzbuzujícími prostředky a převzali řízení zdravotnických robotů, kteří odváděli perfektní práci.

Když se probral šéflékař doktor Ralf Artur, dal příkaz postarat se urychleně o posádku na můstku.

„Proč běží jenom nouzový agregát?“ zeptal se chabě. Odpověď ho udivila. „Cože? Vedoucí roboti nechtějí zapnout motory? Pánové, je nejvyšší čas vzkřísit kapitána Carta Ruda.“ Nedal si ani ošetřit naražené rameno a zvedl se z nosítek. Rozhlédl se po ošetřovně a vyděsil ho nepořádek, který viděl. „Takhle to vypadá všude v lodi? K čertu, co se vlastně s CRESTEM II dělo?“ Byl jedním z prvních, kteří ztratili vědomí, když byla loď stržena na trojúhelníkovou dráhu.

Šéflékař s malým týmem pomocníků se vyškrábal po nouzovém schodišti k můstku. Antigravitační výtahy nefungovaly. Také dveře na můstek musel otevřít ručně. Pokývl, když viděl muže v bezvědomí. On sám osobně se začal starat o Epsalana.

„Zatraceně,“ řekl obdivně, když kapitán Cart Rudo už po třetí injekci otevřel oči a zmateně se rozhlížel, „vy máte ale náuru! Hej, kapitáne, ne tak rychle. Zůstaňte ležet, musíte ještě dostat půl tuctu injekcí. Bez odmlouvání! Teď tu ještě velím já. Hned bude řada na vás, rozumíte?“

Kapitán Rudo dobře znal svého věčně mrzutého doktora. Podrobil

se a nechal si injekce vstříknout. Mezitím se už ale snažil zorientovat.

„Doktore, co je s šéfem? Jak se mu vede?“

Šéflékař zaváhal. „Interkom je hluchý, nemůžeme ho dát vyvolat. Ale slyšel jsem povídat, že šéf vůbec není na palubě.“

„Tak se přece dokázal dostat ven,“ řekl kapitán s úlevou. „Dokázal to...“

O hodinu později zjistili, že Pulec C-11 s poručíkem Redhorseem a pohotovostní posádkou zmizel z hangáru. Chyběli také šéf se ženou, Atlan, Haluťan, Kasom a dva mutanti.

Kapitán Rudo se odebral k hlavnímu inženýrovi. Chtěl se dozvědět, co se přihodilo. Našel ho v jeho pracovně, kde nečinně odpočíval. Na výčitky kapitána nereagoval, počkal, až se vymluví. Pak lakonicky poznamenal: „Máme dovolenou, kapitáne! Je to rozkaz mých robotů specialistů.“

„Co to má znamenat? Vyjadřujte se jasně!“

„Moji roboti mě varují, abych nezapínal ani hlavní agregát. A já je poslechnu.“

„Kdo vlastně v lodi všechno vypnul?“

„To se mne ptáte zrovna vy, kapitáne? Kdo asi? To ty tři automatické stanice, které si s námi hrály fotbal. Když nás to hnalo pořád do kola, myslel jsem, že už je naše poslední hodinka. No, vlastně ani moc nechybělo.“

„Co máte v úmyslu teď dělat, Hefrichu?“ zeptal se ostře Rudo.

„Opravit škody, jinak zatím nic. Pak počkáme, dokud velitel nebude stát za dveřmi a klepat.“ Mračili se na sebe jako dva muži, kteří se spolu hádají. Ani jeden pohledem neuhnul.

„Co když vám poručím, Hefrichu....?“ zeptal se Rudo výhrůžně.

„To vy neuděláte, kapitáne, jste moc rozumný na to, abyste udělal takovou hloupost.“

Epsalan se prudce otočil a hlučně opustil pracovnu hlavního inženýra. Hlavní inženýr major Bert Hefrich se rachotem nedal vyrušit a mumlal si pro sebe: „Nechtěl bych teď být v Rudově kůži....“

Kapitán stál před vážným rozhodnutím. Pomalu stoupal po schodech k můstku. Kromě několika nouzových malých agregátů byly

všechny přístroje v CRESTUII tiché, dokonce i ty, které obnovovaly vzduch. Situace zatím nebyla nebezpečná, i když vzduch v lodi už nebyl moc svěží. Zásoba vzduchu by mohla ještě pár dní vydržet.

Rudo přemýšlel, ale všechny nápady hned zase zavrhl. Šel se poradit s vědci. Ti byli také bez práce. Ale i oni tvrdili totéž, co hlavní inženýr Hefrich: Žádný agregát nezapínat! Kapitáne," řekl důrazně jeden z vědců, „když někdo dokáže zvenčí vypnout všechny funkce naší lodi, snadno také zjistí, že se u nás zase něco děje. A co s námi bude, jestli zapojíme agregáty? Nezapomínejte, že naše impulzní motory nedokázaly vyvést loď z trojúhelníkové dráhy, i když běžely naplno."

Epsalan se podřídil názoru většiny. „Dobrá. Ponecháme všechno vypnuté a budeme se věnovat opravám. Ale dejte mi hned vědět, kdyby vás napadlo jiné řešení. Nevíme, jestli šéf na tom není ještě hůř než my a nepotřebuje pomoc. A nevíme ani, kde loď vlastně spočívá. Vznášíme se ve vzduchu v červené sféře, nebo vězíme někde v jeskyni?"

Odešel, ale v duchu se stále zabýval osudem šéfa a mužů, kteří zřejmě opustili loď Pulcem C-II.

8.

Ticho na velkém prostranství v Kraa přerušilo nesnesitelně hlasité vytí sirén. Modří vládci ohlašovali začátek obřadu. V příštích vteřinách zachytí první skupinu vlečný paprsek a vynese ji na jednu ze stanic.

Rhodan a jeho lidé ztratili půdu pod nohama. Kraa už bylo hluboko pod nimi. Modrá kruhová plošina se rychle zvětšovala. Mohli rozeznat podrobnosti. Ze středu plošiny vycházely paprsky, které je přitahovaly. Najednou byli uvnitř plošiny, ale stoupali stále výš širokou rourou, jejíž stěny matně světélkovaly. Nečekaně se ocitli v sále, kde stály blyštící se stroje neznámé konstrukce. Nikde nebylo vidět žádného robota. Modrý vládce sám byl obrovský robot.

Vlečný paprsek přestal působit. Stáli zase pevně na nohou. Nestarali se o to, jak se sem dostali skrz kovovou podlahu, která teď byla

celistvá.

Vpravo se otevřel jeden z těch blyštících se strojů. Obklopilo je zelené světlo, které z něj vycházelo.

Myšob se jediným skokem přenesl na střechu stroje.

„Nestřílej, Gucky!" zadržel ho Perry vysílačkou v helmě.

Haluťan skočil do otevřeného stroje a ve skoku změnil strukturu těla, takže dopadl jako ocelově tvrdý granát. Zničil vnitřek stroje. Zelené světlo zhaslo.

„Za vámi!" zapískal myšob a zároveň vystřelil ze svého dezintegrátoru nad hlavy mužů.

Rhodan se otočil v každé ruce jeden dezintegrátor, a vystřelil z obou paprskometů na zelené světlo vycházející ze stroje, k němuž byli dosud zády. Světlo zhaslo a ze stroje se vyvalil oblak plynu. Pak se udalo něco, co jim ukázalo, do jakého beznadějného podniku se pustili. Stroj, do něhož skočil Haluťan, i ten druhý, vyřazený střelbou, se začaly potápět do podlahy. Gucky si uvědomil, v jakém nebezpečí je Haluťan. Bez ohledu na riziko ho telekineticky vynesl ze stroje dřív, než se stroj potopil docela.

„Zapnout ochranné štíty!" povelal Rhodan.

Zaměřují nás!" vykřikl do vysílačky v helmě Haluťan, který se znovu vrátil do původní struktury. Nastavil svůj víceúčelový paprskomet na dálkové zapálení atomového jádra a vystřelil uličkou mezi stroji na černou kouli měřící v průměru přes deset metrů, která přečnivala všechny ostatní stroje. Byla od nich víc než sto metrů daleko a nedalo se rozpoznat její složení. Během několika vteřin vyzkoušel i ostatní funkce své zbraně, ale málem si zoufal, protože se mu nepodařilo u koule vyvolat rozpad, kterým by se sama zničila.

Za ním se Gucky zhroutil v bezvědomí. Rhodan a dva poručíci cítili stále silnější ochromení. Byl. to důsledek zaměřování, před nímž varoval Tolot?

Haluťan teď nastavil svou zbraň na iridium. Už nevěřil, že bude mít úspěch. Vedle něj z posledních sil střílel Rhodan na kouli svým dezintegrátorem.

„Rozpad!" vykřikl nadšeně Tolot.

Rázem zmizelo ochromení Pozemšťanů. Halut'an viděl Guckyho na podlaze a zvedl ho.

Najednou jim zase zmizela pevná půda pod nohama. Padali do hloubky.

Mory Abroová stála na kraji davu a nespouštěla oči ze stanice, která si přitáhla jejího muže a jeho společníky. Nahoře se nic neměnilo. Stanice se nehýbala.

Mory se nepodívala, jak druhý gigantický robot přitahuje Allanovu skupinu. Měla strach o milovného muže. Perry, vrať se, šeptaly němě její rty. Čas ubíhal a nahoře se nic nedělo.

Najednou pronikavě zaječela.

Stanice se převrátila. Začala se pohybovat a kolísala, jako by se chtěla vrátit do horizontální polohy. Co se tam děje? Všichni Eskyové napjatě sledovali vrávorajícího Modrého vládce.

Ze stanice vyšlehl oslnivě jasný blesk, pak druhý, třetí. Obrovská plošina se rozlomila na pět částí, které dopadly na zem daleko za městem.

Můj Bože, myslela si Mory zoufale a zakryla si tvář rukama.

„Druhá stanice hoří!“ volali muži z posádky C-11, kteří se nezúčastnili tohoto podniku a stáli kolem ní. „Hoří na všech stranách!“ Nad Kraa se rozzářilo rudé světlo, když dva ze tří Modrých vládců zanikali.

Na místě, kde stála třetí skupina obětí, se ukázal pohyb. Poručík Redhorse se svými čtyřmi dobrovolníky se rozběhl k Eskyům, kteří je obklopovali. Jednal přesně podle Rhodanova plánu. Perry mu poručil, aby se v okamžiku, kdy dojde ke zničení dvou ze tří automatických stanic, běžel schovat do davu. Teď všechno záviselo na chování třetí stanice. Jak bude asi reagovat: rychle, zlostně, nebo vůbec ne? Bude se mstít za zánik obou stanic a bude svými zbraněmi ničit na Kraa všechno živé?

Redhorse a jeho zakuklení muži zmizeli v davu. Pak už nebylo slyšet vlastního slova. Za velkého rachotu se řítily zbytky zničených stanic k zemi. Vznikl mohutný kráter, padesát až šedesát kilometrů

široký. Účinkem obrovského žáru se tavily skály, všechno hořelo a explodovalo.

Mory si přikryla uši. Její sebeovládání bylo u konce. V duchu naříkala nad svým milovaným mužem, nad Perry Rhodanem.

„Tamhle se dva vracejí... Ne, tři! ...a za nimi se ještě vznášejí další čtyři... Ti jsou z Allanovy skupiny!“ Ze všech stran se ozývaly navzájem si odporující výkřiky.

Dva z Rhodanových pěti mužů se vraceli. Jenom dva!

Všichni muži pochopili, co to známěna. Žádný z nich neměl odvahu se na Mory podívat.

Velitel je mrtev ! Každý si to myslel, ale nikdo to neřekl. Všichni se dívali na nebe, odkud se vraceli pouze dva muži.

Dva a půl metrů vysoký dvojhlavý mutant Gorašin upřeně pozoroval cíl a znovu uvolnil svoje duševní síly, které vyvolaly explozi. Měl důvod k radosti.

Gucky, jeho velitel a Halut'an se teleportovali přímo k němu. Atlan o téhle posile z první stanice nic nevěděl. On a jeho muži udržovali palbu ze svých zbraní. Dva seržanti z C-11 je ze zadu jistili. Najednou uslyšeli hlas Perryho Rhodana, který vydával rozkaz: „Všichni až na Gorašina opustí stanici! Gorašine, vyhoďte polokouli do vzduchu!“

Při předchozích explozích chránily muže ochranné štíty jejich bojových obleků. Když teď vyletěla do vzduchu část průhledné kupole, vypukl obrovský atomový požár a hrozilo nebezpečí, že záření ochranou pronikne.

„Okamžitě ven! Nejkratší cestou! Všichni, kromě Gorašina!“ Rhodanův hlas duněl. Každý pochopil, že musí opustit stanici velkou dírou v kupoli. Gucky věděl, že teď bude na něm teleportovat velitele, Tolota a Gorašina na třetí stanici.

Atlan, Kasom a dva muži z C-11 jednali okamžitě. Vystoupili až k roztržitému místu v kupoli.

Gucky, Rhodan a Tolot s Gorašinem změnili svoje umístění. Druhý teleportový skok byl delší než patnáct kilometrů. Myšoba skok tak vyčerpал, že při rematerializaci znovu ztratil vědomí. Tolot ho zvedl a opatrně ho k sobě přitiskl.

Mutant využil svých předchozích zkušeností a nechal explodovat i na třetí stanici průhlednou kupoli. Rozbití ochranné kupole vyvolalo u automatické stanice sebevražednou reakci. Všude kolem vybuchovaly agregáty.

Icho Tolot hledal černou kouli, jejíž obal byl z iridia. Zatímco Rhodan a Gorašin pálili ze všech zbraní, aby co nejrychleji zničili všechna řídicí zařízení stanice a zabránili tak protiakci, Tolot s myšobem v náručí zamířil pryč.

K orientaci použil svůj plánovací mozek. Hledal černou kouli, jejíž plášť je z iridia. Když se s nimi myšob teleportoval na druhou a teď na třetí stanici, dbal na to, aby se nezhmotnili v blízkosti strojů, z nichž vycházelo zelené světlo. Haluťan předpokládal, že v těchto strojích již byly přeměněny tisíce Eskyů. Všude kolem něj explodovaly stroje. Konečně uviděl kouli. Bleskurychle nastavil svou víceúčelovou zbraň a vypálil. Paprsek vyvolal rozpad.

Uslyšel, jak Perry Rhodan křičí do vysílačky v helmě: „Tolote, jsme uvěznění! Uzavřel nás energetický štít!"

Poslední Modrý vládce ve chvíli zániku zaútočil. Haluťan učinil stejnou zkušenost jako Perry Rhodan, když se chtěl vznést k roztržené kupoli. Zadržela, ho neviditelná překážka. Nedala se prorazit ani paprskometem.

„Tolote," slyšel zase Rhodanův hlas, teď už zněl klidně, „zbývá nám půl minuty. Pak se rozpadnou naše ochranné štíty a budeme přímo vystaveni radiačnímu záření."

Haluťan zastrčil zbraň do pouzdra. Podíval se na Guckyho. Ten byl pořád ještě v bezvědomí. Zázrak se tedy nebude opakovat. Předtím, když padali z první stanice, se Gucky během pádu probral a hned je teleportoval.

Tolotův plánovací mozek byl napjatý k prasknutí. Nevzrušil ho Rhodanův výkřik: „Stanice padá k zemi!" To už věděl.

Kde se bere energetické pole, které je chce donutit, aby se podíleli na zkáze třetího Modrého vládce? Mýlil se, když považoval černou kouli za srdce gigantického robota? Mimoděk se znovu po černé kouli ohlédl, a užasl. Začínající rozpad se zastavil! Koule tu byla pořád

ještě, a nepoškozená! .

Plánovací mozek mu říkal: Proměna hmoty. První a druhá stanice před zánikem třetí stanici varovaly. Tahle černá kouleje teď z jiného prvku než z iridia.

Znovu vystřelil z paprskometu. Nic se nestalo. Černý plášť koule se zdál nezranitelný. Tolotův plánovací mozek horečně hledal řešení.

Zmátla ho černá barva? Vypadá hmota ve skutečnosti jinak?

„Tolote, naše ochranné štíty začínají propouštět záření. Není to radiace, ale nevím..." ozval se Rhodan.

Haluťan zaburácel: „Rhodane, Gorašine, vystupte k otvoru v kupoli! Už to mám! Začne rozpad jádra. Je to hliník, zbarvený černě!"

„Už jsme venku!" ozvalo se vysílačkou.

„Přijdu s Guckym za vámi, Rhodane," odpověděl klidně. „Tak, to stačí. Tahle koule už nebude vyrábět žádné silové pole..."

„Rychle, Tolote!" Rhodan a Gorašin už byli v bezpečí. Rhodan viděl, že hořící stanice každou chvíli dopadne na zem. Stihnou to ještě Haluťan s Guckym dostat se ven z Modrého vládce?

Tolot si uvědomil nebezpečí. Nahmátl něco na svém bojovém obleku a v tom okamžiku letěl vzhůru ke kupoli. Jenže ne k otvoru, ale k části, která byla ještě neporušená. K otvoru to teď bylo pro něj příliš daleko. Zapnul na svém těžkém paprskometu vyvolání rozpadu jádra vápníku a vystřelil na klenbu, od níž už byl jen třicet metrů daleko. Nemělo to žádný účinek. Icho Tolot nepodleh panice. Přepnul na uhlík, a jeho zbraň okamžitě vyvolala rozpad klenby. Reakce se řetězově šířila. Tolot se skrčil, aby mu myšob nevypadl z náručí, a změnil strukturu těla, aby bez úhony proletěl atomovým požárem. Vzápětí narazila stanice do skalní stěny a rozletěla se na kousky.

Tolot uslyšel ve sluchátku Rhodanův hlas. „Tolote, jste s Guckym naživu?"

Haluťan odhadl, že je teď ve výšce asi osmi kilometrů. Vrátil své tělo do původní podoby, rozhlédl se, ale Rhodana ani Gorašina nikde neviděl.

„Tolote?" ozyval se Rhodan. Tolot odpověděl.

„Vracím se i s Guckym. Vyšlete zaměřovači paprsek, ať vás najdu,

Rhodane."

Mory zavrávala, když v jednom z mužů, kteří se snášeli na prostranství, poznala svého muže. Museli ji podržet, aby neupadla, pak se ale vzchopila a vrhla se k Perrymu s rozevřenou náručí. Měl sotva čas sundat si helmu, když ho objala, přitiskla svůj obličej k jeho a pořád dokolečka opakovala: „Perry, ty jsi se vrátil...! Perry, zase jsi u mne....!”

Když k nim přispěchal Loorn, doprovázel ho Lamon. Sluha Modrých vládců byl zoufalý.

Perry Rhodan cítil ke starému Eskyovi soucit. Jeho bohové přestali existovat! Všechna tradiční ustanovení a ceremonie už neměly smysl! Oběti, které připravoval každých čtyřicet hodin, byly vlastně s jeho přispěním zavražděny!

Rhodan jeho myšlenky znal, přenesl mu je telepaticky Loorn. A přes Loorna promluvil i Rhodan na Lamona. Ten se zhrozil, když ve své mysli uslyšel cizincův hlas.

Lamone, rozhlédni se kolem sebe! Své Modré vládce vidíš umírat na třech místech. Už žádný Esky nebude muset být obětován. Čas trestů pro tvůj lid je u konce.,,

„Oh, velký, jak to můžeš vědět?”

Copak neříkají vaše tradice nic o Mistrech ostrovů, kteří za trest tvůj národ deponovali do nitra planety?

„Velký, jak můžeš znát naše tajné zvyklosti a pověsti, které jsou předávány jen od jednoho velekněze druhému? Ano, mluvilo se tam o neprominutelné vině, které se můj národ kdysi dávno dopustil...”

Lamone, dnes už to neplatí. Nebude to pro tebe krásná úloha, sdělit národu, že už je konec trestů? Co může být krásnějšího, než oznámit svým lidem, že život bude teď krásnější, svobodný a beze strachu. Udělej to, Lamone, udělej to teď hned a uvidíš, že i ty budeš šťastný!

Lamon se před Rhodanem sklonil dozadu v tradiční úkloně velekněze. Rhodan rychle ustoupil. Neměl rád tyto přehnané projevy podřízené úcty, ale chápal Lamonovy pohnutky. A na okamžik pocítil opravdové štěstí, že se mu podařilo zbavit sympatický národ prastaré bázně.

Setmělo se. Rozzářená obloha pohasla. Rhodan pocítil uvolnění.

Vzpomněl si na svou loď. Vyhledal Loorna, jediného Esky, s nímž se mohl dorozumívat telepaticky.

Loorn mu nabízel všechno.

„Rhodane, dáme ti i to poslední, co nám patří. Národ ti bude ležet u nohou. . . ”

Rhodan ho chvatně přerušil: „Obstarej nám jen rychlá vozidla. Přiletěli jsme ve velké lodi. Já jsem ji musel s několika svými lidmi opustit, když se dostala do moci Modrých vládců. Musím se k ní vrátit. Musím se dozvědět, jestli je v ní ještě někdo naživu.

Za hodinu budeš mít všechno, co potřebuješ," ujistil ho Loorn a zmizel v davu.

Na šesti rychlých terénních vozidlech, jejichž motory dělaly hrozný hluk a vypouštěly z výfuků páchnoucí plyny, přijížděli Pozemšťané k místu, kde ležela upoutána jejich loď.

Udivilo je, že teleskopické podpěry nebyly vysunuty a kosmické loď ležela na holém povrchu jako míč.

Ve vozidle, které celou skupinu vedlo, byl Rhodan, Mory, Atlan a Haluťan. Strnule se dívali na CRESTII. Nemluvíli.

Gucky, který ležel za nimi, zatím nemohl použít své parafyzikální schopnosti. Zdál se být pořád ještě v bezvědomí. Rhodan a Arkonidan se pokoušeli dovolat se na můstek, ale nedostali žádnou odpověď.

„Nevím, co si mám myslet..." sklíčeně poznamenal Rhodan, když byli asi kilometr od lodi.

Atlan a Mory mlčeli, Mory se držela Rhodana za paži.

Haluťan otočil svoji velkou polokulovitou hlavu a podíval se na Guckyho. Ten ležel stočen do klubíčka a jeho dech byl kupodivu pravidelný a hluboký. Byl už dlouho vzhůru a cítil se dobře. Měl něco v úmyslu a to mohl provést, jen když bude dál předstírat mdloby.

„Nevidím žádné větší poškození, Perry," řekl Atlan a jeho hlas byl nejistý.

„Také nic nevidím," odpověděl Rhodan. Postavil se, aby měl lepší přehled. To, co viděl, vypadalo nadějně. Vypadalo to na celkem klidné

přistání. Skála pod těžkou lodí byla rozdrčená jen pár metrů do hloubky. Posádce nemohl náraz uškodit.

Vozidlo na znamení zastavilo a všichni seskočili, jen Gucky zůstal ležet, ale bystře naslouchal. Slyšel, jak se zvuky kroků vzdalují. Jeho trpělivost byla vystavená tvrdé zkoušce. Věděl, že ho brzy začnou budit. Jako teleporter byl jediný, kdo mohl do uzavřené lodi proniknout.

Zaslechl ostré zvuky a divil se. Oni házejí nalod' kameny!

To bylo znamení, že musí jednat.

Gucky se soustředil a rematerializoval se přímo do klína kapitána Ruda, který seděl ve svém pilotním křesle a tupě zíral před sebe.

„Haló, Carte, pěkný pozdrav od velitele. Pozdravuje a nechá se ptát, jestli budete tak laskaví a otevřete mu dveře. Nebo si má uklepat prsty?"

Epsalan vyrazil hlasitý výkřik, vyskočil a s Guckym v náručí utíkal do centrály radistů. Křičel na překvapené muže: „Šéf je venku. Spusťte radiokomunikaci!"

„Kapitáne, vždyť nemáme proud!" Gucky rychle pochopil situaci. Popadl kapitána Ruda a teleportoval se s ním k hlavnímu vchodu.

„K čertu, co to vyvádíš, Gucky?" divil se Rudo.

„Dej jim tady rozkaz, aby otevřeli vchod. Já si odskočím k Bertu Hefrichovi, aby pustil proud!"

Myšob zmizel. Kapitána obklopili členové posádky.

„Šéf je venku a chce dovnitř," řekl jim.

Rozsvítila se kontrolní světla. Dodávka proudu byla obnovena. Kapitán Rudo stiskl páku a díval se, jak pomalu vyjíždí rampa. Na první pohled poznal, že loď leží bez oper.

Šéf a jeho žena vstoupili na rampu. Vedle kapitána se zase objevil myšob. Tlapal šéfovi naproti, zvedl pracku na pozdrav a hlásil: „Pane, posádka CRESTU II vás očekává!"

Kurt Brand MODŘÍ VLÁDCI

Edice Perry Rhodan, sv. 208

Z německého originálu Die blauen Herrscher, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1970, přeložil František Fabián.

Vydal jako svou dvoutisíci čtyřicátou osmou publikaci

ÍŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvožd'anská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax: 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč